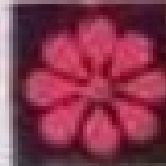
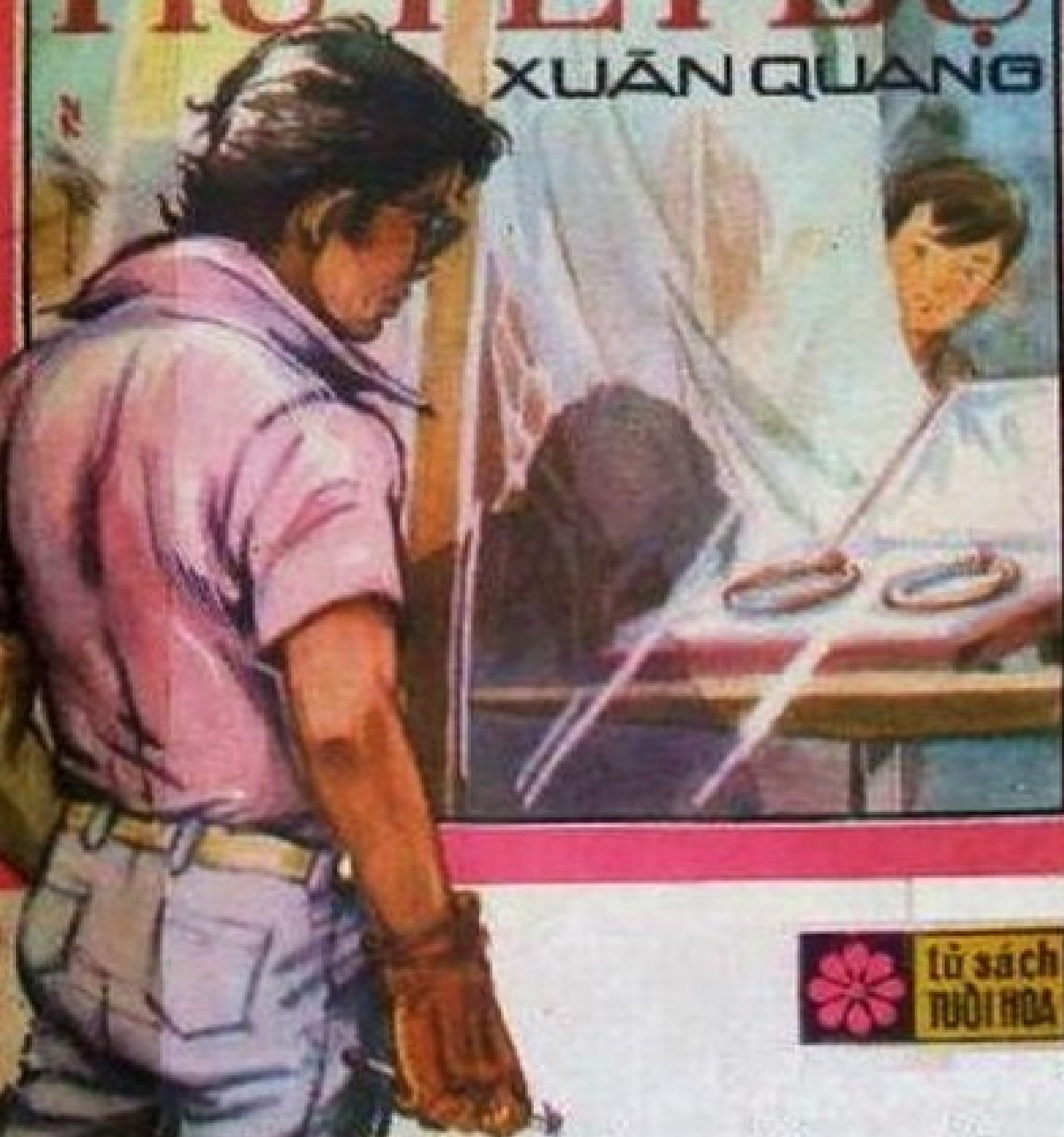

ĐÔI VÒNG HUYẾT DỤ

XUÂN QUANG

Lũ sách
TUỔI HOA

ĐÔI VÒNG HUYẾT DỤ

Tác giả: **Xuân Quang**

Xuất bản: **Tuổi Hoa**

Loại **Hoa Đỏ**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Text: **tusachtuoihoa**

Mục lục

Chương 1

BUỔI HỌP MẶT

Chương 2

CÂU CHUYỆN CHIẾC VÒNG HUYẾT DỤ

Chương 3

NHỮNG TIA SÁNG MONG MẠNH

Chương 4

NGƯỜI BẠN CỦA CHỊ DUYÊN

Chương 5

GIƯỜNG BẦY

Chương 6

CUỘC TRIỂN LÃM CỦA ÔNG LÝ TRƯỜNG PHÁT

Chương 7

ĐOẠN KẾT

Buổi Hẹn Mặt

Quân hôn hờ vào nhà trong xin phép mẹ :

- Thừa mẹ có Sang rủ con đi ăn. Con đi mẹ nhé.
- Ăn ở đâu hả con ?

Quân cười xòa :

- Có bữa tiệc hẹn mặt nho nhỏ ở nhà Sang đó mẹ. Chị của Sang mới ở ngoại quốc về chơi trong kỳ hè này...

- Mẹ hiểu rồi. Con đi nhớ về sớm nhé... Có phải để phần cơm cho con không ?
- Thôi mẹ ạ.

Quân chạy thật nhanh vào phòng thay quần áo. Nó diện thật keng từ đầu đến chân. Nào giày mới đánh xi bóng như gương, chiếc áo sơ mi trắng cổ hồ bột thật cứng, quần tây màu xám tro. Sang có vẻ hơi nóng ruột, đi đi lại lại ngoài phòng khách. Quân vừa ló đầu ra, Sang đã trách :

- Mày sửa soạn lâu quá. Y như đàn bà.

Quân cãi :

- Mới mười phút mà mày kêu ca nổi gì. Lỗi ở mày tự nhiên rủ tao đi.
- Thôi mình đi là vừa. Nào đi đi...
- Mày làm như đuổi tà không bằng.

Quân và Sang là bạn học cùng lớp đệ Tứ. Năm tới chúng lên đệ Tam. Hai đứa nói chuyện không mấy hợp nhau, chẳng hiểu sao lại trở thành bạn thân được. Bạn cùng học đã phê bình :

- Chúng nó như chó với mèo.

Sang phì cười :

- Ai bảo tụi mày là chó mèo không "sống chung hòa bình" được ?

Quân bồi thêm :

- Nên nhớ hai vật mang điện cùng dấu... đẩy nhau và hai vật mang điện khác dấu... hút nhau.

Lũ bạn phục tài hùng biện của hai đứa này quá. Nhưng chúng vẫn không chịu thua :

- Để xem tụi bây sống chung hòa bình được bao lâu.
- Hai đứa bay... hút nhau mãi thế nào cũng có ngày bấu đầu sút trán. Thấy Quân trầm ngâm, Sang nhắc :
- Mày có nhớ thằng Minh không ?
- Minh nào ? Quân lơ đãng.
- Minh tóc dài đó.

- A ! Nhớ rồi. Nó làm sao ?

Sang buồn buồn :

- Nó mới bị giật mất cái đồng hồ vàng.

Quân ngạc nhiên quá :

- Giật hồi nào ?

- Mới sáng nay. Nó khóc suốt mướt như con gái. Tao an ủi mãi và để nó bớt buồn tao mời nó đến chung vui tối nay với tụi mình. Tao thấv mày không ưa nó nên phải dặn trước.

- Mày yên chí. Quá lắm là như tao... với mày là cùng.

Sang... không cười trước câu nói pha trò rất có duyên của Quân. Quân cũng biết tính bạn hay lo chuyện bao đồng nên cũng chẳng nói thêm gì nữa. Đường đi ngắn dần và hai bạn đến biệt thự Cao Sang lúc 6 giờ 25. Đây là nhà của Sang. Gia đình Sang còn đủ ba má và có ba người con : Anh Cao, chị Duyên và Sang là con út. Có lần Quân hỏi về tên biệt thự thì ba Sang bảo :

- Nữ sinh ngoại tộc cháu ạ. Vì thế bác lấy tên anh Cao và thằng Sang ghép lại đặt cho nhà này. Cháu nghĩ có phải không ?

Quân khôn khéo phản đối để ông già khó tính nệ cổ kia khỏi mích lòng :

- Bác dạy rất đúng nhưng... thời đại mới, kỷ cương mới...

Quân biết ông rất thích Nho học nên phải dùng chữ Hán cho ông hiểu và tôn trọng ý kiến của nó. Quả nhiên, ông già nhú mày suy nghĩ, miệng lẩm bẩm :

- Thời đại mới, kỷ cương mới...

Lần ấy Quân không dám nói nhiều hơn sợ ông chạm tự ái. Nó ra về ngay, khi ra đến cổng còn hỏi Sang, giọng đầy ắp những thắc mắc :

- Ba mày xưa như thế làm sao chị Duyên du học được ?

- Chị ấy học giỏi lắm. Lúc xin học bống giấu ba tao. Không cho ông biết. Khi được rồi thì ba tao la hét dữ lắm nhưng sau cũng để cho chị đi vì ông tiếc cơ hội bằng vàng cho con gái lập thân. Má tao nói vào giúp chị Duyên nữa. Sau cùng ba tao lên Lãng Ông xin xâm, theo quê dạy để chị đi học.

- Ly kỳ nhỉ ?

Câu chuyện ba tháng trước hiện ra rõ mồn một như mới xảy ra chiều hôm qua. Quân sung sướng hít một hơi hương hoa căng phồng hai buồng phổi. Ngôi biệt thự song lập này có một vườn hồng rất đẹp, rất thơm. Một thiếu nữ mảnh khảnh hiện ra. Mắt cô đen nhánh và sáng lấp lánh dưới ánh hoàng hôn. Nước da trắng như trứng gà bóc. Quân reo lên :

- Chị Duyên ! Còn nhớ em không ?

- Làm sao chị quên em được. Rõ em tôi khéo lẫn thẩn.

Duyên vuốt ve mái tóc... rối bù của Quân :

- Cậu công tử ăn diện đúng điệu lắm... nhưng sao tóc chưa chải...

Quân vội ngắt lời chị Duyên. Nó hơi thẹn :

- Chị đừng trách em. Tại Sang dục em quá xá...
- Chị không trách em đâu. Chị còn đang định cảm ơn em nữa.
- Cảm ơn em ?

Quân tròn mắt. Duyên gật đầu :

- Phải. Em có nhận thấy nhà này hôm nay có gì lạ không ?

Quân bờ ngờ :

- Bác làm tiệc đãi chị ?
- Không. Đó là vấn đề phụ, việc chính là... mà thôi em ra cổng nhìn kỹ lại sẽ thấy ngay.

Trời nhá nhem tối. Nhưng Quân tinh mắt có hạng. Nó nhìn ra ngay tên biệt thự. "Cao - Duyên - Sang".

Quân hét lên vui sướng :

- Nhất chị rồi đấy. Chị... Bây giờ bình đẳng với nam giới thực sự đó nghe. Sang láu táu :

- Ba tao có vẻ nghĩ ngợi từ hôm mà nói chuyện chị Duyên với ông. Và ông cho sửa lại tên nhà trước khi chị Duyên về. Tao sợ ý quên chưa cho mà hay.

Chị Duyên cảm động :

- Ba chị tiến bộ hẳn trông thấy em ạ. Ông nói : "Con nào chẳng là con". Chị mừng lắm.

Đèn điện thấp sáng choang cả nhà trong lẫn nhà ngoài. Khách đến càng lúc càng đông. Bạn của anh Cao, bạn của chị Duyên và bạn của Sang (Minh và Quân đấy). Mọi người vui vẻ cười nói. Tiệc tổ chức theo kiểu Mỹ, không có chỗ ngồi nhất định cho mỗi người, trái lại khách được tự do mức lấy đồ ăn, thức uống và tự do đi lại dạo chơi khắp vườn hoa hồng. Quân chợt nhớ đến Minh, hỏi nhỏ Sang :

- Nó đâu rồi ?
- Nó là ai ?
- Thăng Minh cứ còn ai nữa.
- Nó mới đứng đâu đây uống rượu ngọt với tao mà. Minh đi tìm nó nói chuyện chơi.
- Ủ thì đi tìm nó.

Sang nghe giọng Quân hơi miễn cưỡng thì lấy làm lạ :

- Tại sao ban nãy mà nhắc đến Thăng Minh tao bảo đi tìm mà ngăn ngại ?
- Gặp nó tao hơi ngượng. Lúc trước gây với nhau hoài.
- Theo tao là yên chuyện. Chín bỏ làm mười đi Quân ạ.
- Tao cũng định thế.

Sang kéo bừa Quân đi. Những ngọn đèn trắng được tắt bớt đi. Ánh sáng hơi mờ của những bóng đèn tròn bọc giấy bóng màu tạo cho khu vườn một vẻ huyền hoặc. Quân vừa kịp thấy dáng Minh thì ngay lúc ấy đèn tắt phụt. Có tiếng xôn xao của khách đến chơi. Vài cô gái mất bình tĩnh la hoảng lên. Trong số ấy có chị Duyên :

- Trời ơi ! Ai cứu tôi... Nó ăn cướp...

Quân dang tay Sang ra, phóng mình về phía có tiếng chị. Hình như mấy anh lớn bạn chị Duyên và anh Cao cũng chạy rầm rập. Chỉ trong giây lát một quang cảnh hỗn độn vô cùng xảy ra. Tiếng chân chạy, người hét, tiếng quát tháo, kêu cứu... biến ngôi biệt thự xinh đẹp thành một địa ngục trần gian. Anh Cao la lớn :

- Đừng nhốn nháo. Ai ngồi yên chỗ nấy. Chút xíu điện sẽ có lại... Duyên chờ anh chút...

Phải cần đến anh hét ba bốn lần cảnh lộn xộn mới dịu dần. Quân đứng lại theo lệnh anh Cao. Lúc này nó mới hơi tỉnh táo để quan sát. Đèn ngoài đường lộ và ở các nhà chung quanh hàng xóm vẫn sáng. Chỉ riêng có biệt thự Cao-Duyên-Sang là tối như đêm ba mươi. Vậy là đường dây dẫn vào nhà bị đứt. Từ lề đường vào trong nhà xa quá nên ánh vàng vọt từ cột điện chiếu ra không đủ sáng tỏ khu vườn.

Quân đã lần mò đến được bên cạnh chị Duyên. Nó nhận ngay ra chị nhờ mùi thơm đắt tiền đặc biệt của nước hoa Chanel trên mái tóc huyền. Nó hỏi :

- Chị mất cái gì vậy hả ? Để em đi tìm cho.

Chị Duyên đang khóc thút thít. Anh Cao cũng vừa đến. Anh hỏi, dục dã :

- Nói đi Duyên.

- Em mới bị cướp mất chiếc vòng cẩm thạch anh ạ.

- Thật thế sao ?

Anh Cao thảng thốt kêu lên. Tiếng kêu nào nuốt đến mức Quân nghĩ rằng nó không thể nào có đủ can đảm nhìn mặt anh nếu đèn bật sáng. Một khuôn mặt tái xanh thất vọng... đến hết muốn sống ở đời. Quân lay mạnh vai chị Duyên :

- Chiếc vòng màu đỏ chị đeo ở tay hồi chiều đó phải không ?

- Em... em đừng hỏi...

Đó là một câu xác định gián tiếp nhưng rất hùng hồn. Quân đứng ngơ ngác thì Sang chạy đến :

- Màv đấy phải không Quân ?

- Ủ, tao đây. Chị Duyên mất chiếc vòng cẩm thạch rồi.

- Màv nói sao ?

Giọng Sang cũng ngạc nhiên không kém anh Cao. Thay vì lặp lại câu chuyện một lần nữa, Quân hỏi gặng :

- Chiếc vòng mắc tiền lắm hả Sang ?

- Không, nó quý lắm... Mà thôi, màv cho là mắc tiền... cũng đúng...

Quân cười chọc tức bạn để Sang khai ra những điều nó cần biết :

- Màv giỏi lắm. Làm trai cứ nước hai mà nói. Màv không thích thì thôi, tao tìm thằng Minh.

Minh đứng ngay đấy từ hồi nào. Nó nói :

- Màv đừng giấu anh em nữa Sang. Tao biết cả rồi. Lúc đèn tắt, chị Duyên la cướp rồi một bóng đen chạy thật nhanh qua chỗ tao đứng. Tao chưa kịp phản ứng vì quá bất ngờ thì hấn leo rào ra đường. Lúc nhìn ra lộ thì chỉ còn nghe tiếng máy xe Honda từ xa văng lại.

Thế là hết. Sang gục đầu xuống thấp. Quân biết thế là vì hai tay nó đang giữ lấy hai vai Sang bỗng thấy

nặng nặng. Nó an ủi :

- Mày đừng buồn. Chiếc vòng ấy đắt lắm hả ?

- ... Đắt thì đắt thật nhưng quan trọng là vì chiếc vòng ấy là vật gia bảo của dòng họ nhà tao. Ba tao mới đưa cho chị Duyên đeo hồi chiều.

Minh xen vào :

- Vòng cẩm thạch có một đôi phải không ?

Sang ngừng phất đầu lên :

- Ủ, nhưng tại sao mày biết ?

Chị Duyên và anh Cao cũng đang chăm chú theo dõi câu chuyện của ba đứa trẻ con. Minh từ tốn :

- Tao đoán thế là vì bóng đèn ban nãy vừa chạy vừa nói lảm nhảm : Tiếc quá ! Tiếc quá ! Lúc đầu tao ngờ là nó giựt hụt vòng nay biết rõ là chị Duyên mất thật rồi nên lập tức tao đoán vòng có đôi. Hẳn tiếc vì lấy được có một cái.

Ánh đèn mờ ảo nóng nực của đèn dầu hôi được thắp lên soi sáng bàn tiệc từ lúc nãy. Anh Cao chẳng biết làm thế nào vớ được một cái đèn pin rất mạnh đang cầm trong tay, anh bật lên soi khắp các chốn chung quanh chỗ chị Duyên bị giựt vòng ngọc một lần nữa rồi thở dài :

- Minh nói đúng. Mất thật rồi, em Duyên ạ.

Bỗng anh như nhớ ra điều gì vội chạy vào trong nhà. Giây lát sau một ánh sáng trắng dịu mắt của đèn măng-sông tỏa ra khắp vườn. Anh Cao xin lỗi :

- Tôi rất tiếc vì việc tắt điện ngoài ý muốn tối hôm nay...

Anh đang lúng túng sắp đi trong óc lời tiễn khách ra về thì Quân nói hốt :

- Em mong các anh chị ra về vui vẻ và đêm nay ngủ rất ngon.

Có tiếng vỗ tay rào rào tán thưởng thẳng bé. Không khí ảm đạm, không chút hào hứng vẫn chưa xua đuổi đi được. Buổi tiệc họp mặt hóa ra phải ngưng nửa chừng. Quân nhìn đồng hồ 8 giờ 30. Chị Duyên nói thật khẽ với Minh và Quân :

- Hai đứa em về đi. Chị cảm ơn lắm... nhưng trong nhà đang có chuyện buồn... đây là việc riêng của gia đình chị... hai em thông cảm.

Minh hăng hái :

- Em ghé qua bót Cảnh sát báo cho họ hay chị nhé.

- Đừng em. Ba chị và anh Cao đã điện thoại nhờ một văn phòng trình thám tư quen biết lo dùm. Hai em cứ yên tâm.

Quân cúi đầu nói nhỏ :

- Em và Minh... thành thật chia buồn với chị và hai bác. Em mong sáng mai sẽ được Sang cho hay... chị mới tìm lại được vòng ngọc thạch.

Chị Duyên cốc nhẹ vào đầu Quân :

- Em phải cẩn thận chút nhé. Nói thế là em bảo chị làm rớt đâu đó rồi la hoảng phải không ?

- Em... không có ý nói thế. Em xin lỗi chị. Chào chị em về.

Hai đứa trẻ đứng ngoài đường đợi xe taxi. Nhà Quân gần, có thể đi bộ được nhưng nó muốn đi cùng với Minh cho thân thiện. Bạn... mới làm quen lại mà. Bỗng Quân thấy Minh ngược nhìn lên cột đèn xế cổng nhà Sang, ngẩng ngó, giây lát rồi mỉm cười. Minh bước lại, gần đầu dây điện đứt lòng thòng nằm trên mặt đất quan sát :

- Mày thấy có bao giờ nhà đèn dùng sợi dây nối để dẫn điện từ cột vào nhà không ?

Quân ngẫm nghĩ :

- Nếu có chắc hiểm lắm. Hôm nọ nhà sát cạnh nhà tao xin công tơ. Tao nghe ông thợ nói rõ rằng phải dùng dây nguyên vì nếu xài dây nối thì mỗi nối ấy dễ bị nóng đỏ lên có thể gây hỏa hoạn mỗi khi trong nhà dùng một cường độ lớn.

- Phải rồi. Mỗi nối điện trở lớn gấp bội đường dây thẳng. Mày nhìn xem có phải đầu sợi dây điện đứt cong cong không ?

Quân cãi :

- Nhưng nó đứt giữa sợi thực mà. Không tin mày nhìn lên trên cột còn thấy một đoạn ngắn dính lại.

Minh bí mật :

- Tao có nói ngược mày đâu. Nhưng tao cá mười ăn một là ở đầu dây đứt trên cột ấy cũng bị bẻ queo cong cong y như đầu nằm dưới đất. Thôi mình về.

Quân còn muốn nói thêm nữa nhưng một chiếc taxi vừa chạy trở tới. Minh đưa tay ngoắc lại rồi mở cửa đẩy bạn vào trong trước miệng nói :

- Khuya rồi, về đi ngủ. Ngăn ngở gì ông tướng.

Chiếc xe chạy mau trong đêm. Đến trước cửa nhà Quân, Minh bảo tài xế ngừng lại rồi hẹn :

- Sáng mai 8 giờ mày đến nhà thằng Sang gặp tao nhé.

- Mày lại nhà nó nữa sao ?

- Thì bạn bè thăm hỏi qua lại là thường. Mày nhớ nhé.

Quân vào nhà trong, đi ngủ. Lần đầu tiên nó trần trọc mãi trên giường. Không phải Quân ngạc nhiên về sự "làm lành" mau lẹ của Minh. Đó là lẽ đương nhiên của tuổi trẻ, mau giận cũng mau quên. Chỉ lạ lùng về những đầu giây điện đứt cong cong kia.

Câu Chuyện Chiếc Vòng Huyết Dự

Quân ngần ngại mãi song lỡ hẹn với Minh cũng phải đến biệt thự Cao-Duyên- Sang lúc 8 giờ sáng. Thăng quý hẹn gì sớm quá, nhà thăng Sang giàu lắm khi giờ đó mới ngủ dậy và... đang ăn điểm tâm. Thật là bất tiện vô cùng.

Quân đến nơi thì Minh cũng vừa bấm chuông. Người làm công mở cửa. Hai bạn bước vào trong. Ông già, ba Sang vẻ mặt sầm sầm có vẻ không muốn tiếp khách. Cả chị Duyên và anh Cao cũng lơ là. Sang ngồi im thín thít một chỗ chẳng dám hé răng. Minh tự nhiên như không :

- Anh Quân hôm qua bỏ quên chiếc mù soa nên rủ cháu sáng nay đến tìm cho mau. Chúng cháu biết là bác đang bận...

Ông dịu nét mặt :

- Hai cháu ngồi chơi.

- Thưa bác ăn sáng chưa ? Nếu chưa xin bác cứ tự nhiên... Cháu sợ bác phiền...

Bất đắc dĩ ông phải mời :

- Hai cháu vào ăn sáng với bác. Đợi tí nữa người làm dọn xong mình đi qua phòng ăn.

Quân tức tối. Nó đâm ra thù Minh. Điều Quân tiên liệu trước đã không sai. Thăng Minh tóc dài nhà cũng giàu có tiếng thiếu gì bữa ăn điểm tâm mà tới đây giờ này. Minh dường như không biết tâm sự của bạn, nó sẽ thúc cùi chỏ vào hông Quân :

- Mà y sượng nhé. Ghé tai gần đây tao nói nhỏ cho nghe. Tao muốn tạo dịp làm thân, thật thân với gia đình thăng Sang để điều tra vụ mất chiếc vòng cẩm thạch đêm qua.

Quân quên cả giận :

- Mà y điều tra ? Mà y có điên không ? Mà y điều tra ra cái đồng hồ vàng mất chưa ?

Minh cười trừ :

- Mà y đừng mĩa mai tao vô ích. Tả Ao ngày xưa còn phải công nhận : Địa Lý không táng được mả nhà. Huống hồ tao chỉ là... thám tử tập sự. Quân cướp vật giật bách một cái rồi chạy mất, tao chẳng phải cảnh sát điều tra sao ra được.

Quân hiểu ra, vừa buồn cười vừa tức tưởi :

- Mà y bảo tao cướp vật hả ?

Ngay lúc ấy một người bồi mặc quần áo trắng hiện ra lễ phép :

- Mời ông chủ và các cô cậu qua xơi điểm tâm.

- Được rồi anh sang trước đi.

Bữa ăn sáng kiểu cách và thịnh soạn đó đối với Quân không ngon chút nào. Món ăn mắc tiền, bổ dưỡng, làm rất khéo nhưng Quân bị gò bó, mất tự nhiên. Ở nhà thường mỗi ngày, Quân và các em nhồm nhoàm gói

xôi hay khúc bánh mì thịt là xong. Vừa ăn vừa chạy đi chơi, có thể nói chuyện hay ngắm trời mây tùy thích. Minh trái lại, rất chừng chặc, ung dung thưởng thức món ăn, khen :

- Trứng ốp la và jambon ngon quá. Bánh mì chắc không pha bột gạo hả bác ?
- Ủ. Bác dặn mua tận trên tiệm bánh Moderne ở đường Nguyễn Huệ đó.
- Bác thật sành ăn.

Ông già hứng chí :

- Bơ này cháu biết chưa ? Bơ Pháp, thứ đặc biệt người bạn bác mới đi về cho đó.
- Bác... tài thật.

Quân lấy làm lạ. Chẳng lẽ Minh chỉ "điều tra" bằng những lời đưa đẩy thông thường khách sáo ấy sao ? Minh như biết được ý nghĩ của bạn, nháy mắt ra dấu cho Quân nhần nại, tiếp tục :

- Bữa ăn bác cho tụi cháu sáng nay thật tuyệt.

Minh nói thế vì lúc ấy bữa điểm tâm gần tàn. Ông già mời mọc :

- Cháu và Quân dùng cà phê sữa nhé ? Cà phê cho dễ tiêu...
- Vâng, cảm ơn bác.

Ngừng lại một chút Minh hỏi :

- Cháu thấy bác dường như có điều lo nghĩ, không để tâm thưởng thức cà phê. Cháu đoán là điều ấy có liên quan đến chiếc vòng ngọc thạch mất đêm qua...

Ông già gật đầu :

- Bác có nghe chị Duyên nhắc đến việc cháu đuổi theo tên cướp. Cháu thuật lại cho bác nghe đi.
- Vâng, cháu sẵn lòng.

Minh kể chuyện. Nó nói chẳng những bằng miệng mà còn bằng tay, chân, vẻ mặt, thân người. Chị Duyên đang buồn cũng bật cười khen :

- Em Minh diễn xuất khá lắm. Ráng học lớn lên thi vào trường Quốc Gia Kịch Nghệ.

Minh lắc đầu :

- Chị đừng nói thế. Em thề với chị là em nói thật, tất cả sự thật, không đóng kịch chút xíu nào đâu.

Quân xen vào :

- Chị đừng tin thằng Minh. Nó... xạo lắm.

Minh tảng lờ như không nghe thấy tiếp tục kể. Và nó kết luận :

- Cháu nghĩ không phải tự nhiên mà điện bị tắt. Và cũng chẳng tự nhiên mà dây điện từ cột vào nhà bị đứt. Có người phá hoại, bác ạ.

Ông già hơi ngạc nhiên bảo Minh :

- Cháu cứ nói tiếp.

- Hai đầu dây đứt cong cong chứng tỏ có người cắt đứt rời xa rồi nối lại. Cháu đoán họ nối sơ sài và có thể dùng sợi dây khác, không dẫn điện buộc vào ngay mối nối ấy, và thả dài xuống gần mặt đất. Khi nào họ muốn chỉ năm đầu giây này giật mạnh một cái là dây điện đứt và điện trong nhà bị cúp ngay.

Ông già đổi ngay thái độ, rất vồn vã quý hóa Minh :

- Bác phục cháu là đứa trẻ có đầu óc. Cháu phân tích giống hệt nhà thám tử Phong tối hôm qua đến đây.

Tuy nhiên có điểm khác là ông ta chưa dám đưa ra giả thuyết quá táo bạo là có người đứng ngoài đường giật đứt dây điện...

Minh cười :

- Có lẽ từ giờ cháu nên dè dặt một chút.

- Khỏi cần cháu ạ. Cháu thấy có gì lạ cứ nói ngay cho bác hay anh Cao chị Duyên cũng được. Có cháu tiếp tay chắc bác tìm lại được chiếc vòng ngọc sớm.

- Cảm ơn bác quá khen. Thưa bác cháu về.

- Cháu không tìm cho Quân khăn mù soa nữa à ?

Minh trêu chọc bạn :

- Chắc Quân nghe chuyện này giờ đủ... bù lại chiếc khăn mù soa bị mất rồi. Bác mặc kệ nó.

Hai bạn rút lui thật nhanh. Chị Duyên và anh Cao đi vào nhà trong từ lâu. Minh không quên nắm tay Sang :

- Mày đưa tụi tao ra cổng chứ.

Ông già gật đầu cho phép. Minh thừa thắng xông lên :

- Bác cho phép Sang đi chơi với tụi cháu ra phố mua sách một lát nghe bác.

- Các cháu về sớm đấy nhé.

- Vâng, bác yên chí.

Chỉ thoáng một phút, Sang thay quần áo xong xuôi. Nó chào cha và tung tăng theo hai bạn ra đường. Quân tâm lý :

- Mày ở nhà lúc này thấy không khí ngột ngạt lắm phải không ?

Sang thú nhận :

- Mày nói phải. Tao buồn quá.

- Mày nói cho tụi tao nghe chuyện cái vòng đi. Tao với thằng Minh hứa sẽ kín miệng như bưng. Chúng tao chỉ muốn giúp đỡ gia đình mày thôi.

Minh phê bình :

- Thằng Quân lâu lâu nói một câu tao nghe được.

Quân nhìn Sang chờ đợi, Sang bắt đầu :

- Cha tao muốn giữ bí mật chuyện riêng của gia đình không cho người ngoài biết. Nhưng đến tối qua thì không được nữa. Tao nghĩ có kể lại cho tụi mày biết cũng chẳng sao. Vòng cẩm thạch ấy có một cặp. Theo lời ông nội tao kể lại thì lâu lắm rồi, có một người Tàu họ Chu đói lả gần chết nằm gục ở trước cửa nhà. Ông bà tao hỏi đó giàu có lớn, tính ham làm phúc nên mang anh ta vào cho ăn uống tử tế. Sau đó vài hôm anh ta cũng chết.

- Tại sao ?

- Anh ta không chết vì đói mà vì bệnh sưng phổi. Sương đêm ngoài Bắc Việt quá lạnh. Trước khi chết anh ta trao lại đôi vòng ngọc cẩm thạch xanh nói là tặng cho ông bà nội tao để ơn cứu tử.

- Mà nói lộn : Vòng đỏ chứ đâu phải xanh ?

- Không, vòng xanh. Mà phải biết vòng cẩm thạch xanh chôn theo người chết lâu ngày hóa đỏ dần dần...

Quân nhăn mặt :

- Tao cũng đã từng nghe nói qua rồi. Nhưng... ghê quá...

- Từ đó hể trong họ có người chết là ông bà tao để nhờ vào quan tài cặp vòng ngọc, lúc bốc mộ sẽ lấy lên. Vòng đỏ từng tia một, rồi từng khúc và sau cùng là cả thân vòng.

- Sao hôm qua chị Duyên đeo có một chiếc ?

- Chiếc đó đỏ au tất cả vòng. Chiếc còn lại đang để dưới mồ của ông bác tao vì còn một khúc màu hồng lợt lợt.

- Vòng đỏ có ích gì ? Đắt giá hơn phải không ?

Sang gật đầu :

- Phần nào đúng như vậy. Theo thời giá cặp vòng ấy hiện giờ bạc triệu... Minh và Quân lè lưỡi. Sang tiếp :

- Vòng đỏ nghe nói kỳ gió, kỳ sương... ôi thôi nhiều thứ lắm. Mà về hỏi chị Duyên là rõ ngay.

- Mà kể chuyện người Tàu ấy nữa đi.

- Hết rồi. Ông ta trần trối là nếu nhà tao có phúc đức thì sẽ nhờ chiếc vòng ngọc mà giàu thêm. Phú gia địch quốc. Chỉ có thể thôi.

Quân cười, dở giọng nửa nạc nửa mỡ :

- Mà thấy cặp vòng ngọc có đặc điểm gì không ? Nói đi, biết đâu tao với thằng Minh tình cờ thấy được nó... ở một nơi nào đó thì nhận ra ngay.

- Có hai chữ nho "Chu" và "Vương" khắc rất nhỏ đối diện nhau. Hai cái vòng giống nhau như đúc. Tiếc quá, chiếc vòng kia còn ở dưới... mồ nếu không tao lấy cho mà xem.

Minh cười :

- Chữ Hán khó thật nhưng nếu chỉ nhận biết có hai chữ thì cũng dễ. Lát nữa tao ghé hỏi ông thầy Việt Văn. À, "Chu" và "Vương" viết theo lối chữ nào ? Triện hay Thảo ?

- Triện thì phải.

Minh lảng xa :

- Mà thích xi nê không hả Sang ? Tao bao luôn thằng Quân nữa.

- Thôi mình đi ăn kem rồi về. Tao không có hứng.

- Bây giờ không có hứng thì rồi sẽ có hứng. Không quan hệ.

Sang phản đối :

- Mà độc tài quá đâu được.

- Tao có lý do riêng. Bây giờ phải thi hành trước, khiêu nại sau.

Minh hai tay nắm lấy Sang và Quân đẩy vào một rạp xi nê bình dân gần đó. Nó hối hả lấy vé, mắt liếc chừng ra sau lưng. Chờ đợi lâu, Minh dục :

- Xé dùm tôi ba vé hạng nhất.

- Rất tiếc, phim này cấm trẻ con dưới 18 tuổi. Các cậu đưa thẻ căn cước tôi coi.

Minh đỏ mặt, nói gượng gạo :

- Xin lỗi, tôi sơ ý.

Sang và Quân nắm tay nhau cười khúc khích. Minh ra đến nơi, Quân bảo :

- Đáng đời mày Minh ạ. Cứ thích ra vẻ thông thái.

- Mày quê quá trời. Minh đành cười trừ. Nhưng chỉ nửa phút sau nó chỉ cho Sang và Quân về phía xa xa :

- Ở cuối đường hình như có đám cải cộ đánh lộn chi đó. Minh chạy mau ra xem.

Ba bạn phóng người nhanh như thỏ. Chạy một muốn đứt hơi tới nơi nhìn thấy trống trơn, Quân càu nhàu :

- Mày trông gà hóa quố rồi Minh. Có gì đâu ?

Minh ung dung :

- Mày nhìn lại sau lưng xem.

Sang cũng ngoái cổ dòm lại. Một người đàn ông đứng tuổi đi rất hối hả cùng chiều với bọn trẻ. Minh giải thích :

- Hắn kín đáo lắm. Lúc đầu tao không phát giác ra được. Khi thấy rạp xi nê tao muốn thử lại bài toán nên rủ tụi bay vào xem chớp bóng, thất bại, tao bày ra trò "chạy đua" này. Và hắn mắc mưu, rượt theo. Tụi bay xem hắn đang đi chậm chậm lại đấy.

Sang và Quân nhìn Minh bằng cặp mắt thán phục. Quân gật gù :

- Tao công nhận thằng Minh có năng khiếu trinh thám đặc biệt và bén nhạy.

Sang hỏi :

- Làm sao mày biết có người theo dõi tụi mình trong khi chính mày vừa nói là không phát giác được ?

Minh đùa :

- Bí mật nghề nghiệp...

- Mày làm ơn nói rõ ra đi.

- ... Thú thật là tự nhiên tao cảm thấy như thế.... có lẽ đó là giác quan thứ sáu...

Biết Minh không chịu nói. Sang im lặng. Gã đàn ông kia rẽ vào một đường hẻm nhỏ từ lâu. Minh bảo :

- Tụi mình đi dạo tiếp như thường...

Mặt Sang hơi tái. Nó nói :

- Tụi bay đưa tao về...

- Màv không về lấy được một mình sao ?

- Tao hơi sợ...

- Thế thì được rồi.

Ba đứa trẻ vừa cất bước được một quãng ba chục thước thì Minh liếc lại thấy người đàn ông lại lẻo đẻo theo sau. Quân lần này cũng biết thế đi sát nói thầm với Minh :

- Hay bọn cướp muốn bắt thằng Sang... Tao nghi chuyện này có liên quan đến chiếc vòng ngọc thạch.

- Đã hẵn rồi. Màv có muốn tóm cổ hẵn không ?

- Tóm thế nào được. Hẵn vô tội kia mà, ít nhất là cho tới giờ phút này.

Minh hạ thấp giọng :

- Thì tao cho hẵn một tội nho nhỏ. Có hại chi đâu. Màv có học võ nhu đạo phải không ? -

Ừ mà màv hỏi chi vậy ?

- Đến cấp nào rồi ?

- Đại nâu...

- Tốt lắm. Màv đi trước tách rời tao và thằng Sang rẽ vào trong xó xỉnh nào đó mặc thêm chiếc áo mưa của tao ra ngoài cho khác đi. Đợi hẵn đi đến màv gây chuyện thế nào đó kéo dài lời qua tiếng lại chừng năm phút kịp thời gian cho tao báo cảnh sát và thằng Sang lên xe taxi về nhà.

- Lỡ hẵn trông rõ mặt tao thì sao ?

Minh quả quyết :

- Hẵn chưa nhìn rõ mặt màv đâu. Có điều sau chuyện lời thôi này... là hẵn biết rõ mặt màv. Chỉ cần màv đề phòng từ đây về sau. Màv có học võ phòng thân rồi, sợ gì.

Nhanh như cắt, Quân lui đi mất. Hai bạn Minh và Sang tiếp tục tản bộ. Được năm phút bỗng có tiếng ồn ào phía sau. Minh bảo Sang :

- Để mặc tao. Màv về một mình trước đi. Tao bảo đảm là sẽ không có gì xảy ra dọc đường đâu. Minh vẫy một chiếc taxi trờ qua và ấn bạn vào. Rồi nó phóng lại một viên cảnh sát gần nhất cách đó chừng 100 thước, nhờ can thiệp :

- Thưa thầy, bạn tôi đang bị hành hung. Mong thầy giúp cho.

Thầy cảnh sát sốt sắng đi ngay. Vệt đám đông người thì Minh thấy ngay Quân đang la lối :

- Ông đi vấp vào tôi làm rách áo mưa. Ông phải đền tôi đi chứ.

Người đàn ông quay sang viên cảnh sát phân bua :

- Thầy coi thằng nhỏ ngồi nghênh ngang chân cẳng đưa ra ngáng lối đi. Tôi vấp phải suýt ngã. Chưa hỏi tội nó thì nó ào ào bắt đền.

Dĩ nhiên là cả hai được mời về bót. Minh gọi nhờ điện thoại công cộng về cho thám tử Phong. Rất dễ dàng nhờ cô điện thoại viên ở Tổng Đài sốt sắng tìm giùm Minh và chuyển đường giây nói cho thám tử Phong :

- Tôi là Minh, muốn nói chuyện với ông Phong, văn phòng trình thám tử...

- Alô, tôi là Phong đây..

- Tôi là bạn của Sang, con út của thân chủ mới nhất của ông đêm qua, biệt thự Cao-Duyên-Sang đó...

Ông nhớ ra rồi phải không ? Tôi có món quà tặng ông ở Sở Cảnh Sát... Có tên nọ theo dõi chúng tôi không rõ định làm gì, tôi đã lập kế nhờ cảnh sát tóm hắn... về tội cãi vả gây chuyện... với bạn tôi. Sang đã về nhà rồi. Mong ông đến ngay sở Cảnh Sát khéo léo điều tra hắn cho kín đáo. Chào ông.

Minh cúp máy.

Những Tia Sáng Mong Manh

Minh về thẳng nhà Quân chờ sẵn. Má Quân không biết chuyện gì, hỏi thì Minh chỉ cười bảo là bạn cùng lớp đến chơi thăm Quân. Bà vui vẻ :

- Quân nó nói với bác là lại nhà thằng Sang chơi. Nó đi từ sáng sớm. Cháu tên gì ?
- Thừa bác, cháu tên Minh.
- Ủa thế cháu Minh chưa gặp Quân sao ?

Minh bịa chuyện :

- Sáng nay cháu bị hư xe đến nhà Sang rất trễ. Lúc cháu đến thì Quân ra về rồi.
- Vậy thì cháu đợi nó một chút. Nó chắc cũng sắp về.

Bà nhớ ra khoe ngay cậu con :

- Thằng Quân ngoan lắm. Không bao giờ đi la cà ngoài đường mà không xin phép bác.
- Vâng, anh Quân thì số dách.

Minh thoái thác khôn khéo :

- Bác chắc đang bận dở tay làm bếp... xin bác cứ để cháu tự nhiên. Cháu ngồi đợi anh Quân chút xíu được rồi. Cháu sợ làm phiền bác.

Bà mẹ Quân đành xuống bếp làm tiếp công việc dở dang. Minh làm thế là vì nó sợ ngồi nói chuyện lâu với mẹ Quân, nó sẽ sơ hở dấu đầu lòi đuôi thì khổ. Dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ con, nghĩa là chưa biết có đủ trí khôn để nói dối người lớn cho xuôi được hay không. Nửa giờ sau, thì Quân về đến nhà. Nó hớn hở :

- Đúng như mày nói. Tao được thám tử Phong lãnh ra ngay. Ông ta hình như bảo đẳng Cảnh sát là ông nhờ tao làm công việc điều tra ấy. Tên theo dõi mất bình tĩnh, bị tao chọc tức mấy câu, nổi sùng đánh tao ngay ở sở Cảnh sát. Dĩ nhiên tao đề phòng trước, né được nhưng hấn bị nhốt một ngày và nộp phạt 500 đồng.

- Nghĩa là hấn còn ở trong đó đến ngày mai ?
- Phải.
- Mày định làm gì nữa đây ?

Quân ngạc nhiên :

- Sao mày hỏi tao ? Mày quyết định đi.
- Tao thử coi đầu óc mày mình mẫn đến độ nào.

Quân nghĩ ngợi một lúc rồi reo lên :

- Đúng rồi. Sao ban nãy tao quên khuấy. Minh đến nhà ông thầy Việt Văn năm ngoái để hỏi chữ "Chu" và "Vương". Như thường lệ, mẹ Quân vẫn dễ dãi cho con đi chơi với bạn. Quân nhìn đồng hồ : 11 giờ

trưa.

o o o

Thám Tử Phong điện thoại đến nhà Minh. Ông gọi bất ngờ giữa lúc thằng bé đang ngủ trưa. Minh hơi tức mình, cầm ống nói mẹ chuyển cho, lơ là :

- Alô ! Alô ! Tôi đang được hân hạnh nói chuyện với ai đó ?

Có tiếng cười ha hả bên kia đường dây như chế nhạo giọng nói vừa ngái ngủ, vừa dãn dỗi của Minh. Rồi tiếng người đáp :

- Cậu Minh có biết mấy giờ rồi không ? Ba giờ hơn đấy. Ngủ trưa như thế là... đủ quá rồi.

Minh hét vào trong máy :

- Ông là ai ?

- Sao cậu bé thám tử của tôi bây giờ dở tệ thế ? Tôi là Phong, mới nói chuyện với cậu sáng nay đây mà.

Minh bẽn lèn :

- Xin lỗi ông Phong... Sao tôi không nhận ra giọng nói của ông... Là lạ thế nào ấy... Sao ông biết số điện thoại nhà tôi mà gọi đến ?

- Có gì đâu. Tôi hỏi Sang biết số nhà cậu. Tra trong niên giám điện thoại là có ngay số điện thoại. Tôi vẫn tắt chỉ nói một lời : mời cậu đến gặp tôi ngay.

- Để tôi đến rủ Quân luôn thế nhé ?

- Thôi, mình cậu đủ rồi. Chào cậu.

Và ông ta cúp máy y như Minh cúp lúc sáng. Cậu bé lăm bằm trong lúc thay quần áo :

- Rõ ràng là ông ta muốn ăn miếng trả miếng.

Minh lấy xe gắn máy lại nhà thám tử Phong. Ông đang ngồi chờ nó ở phòng tiếp khách. Trông ông còn trẻ, chỉ ngoài ba mươi. Đặc điểm có một hàng râu mép cắt tỉa rất công phu tạo cho ông một vẻ nghiêm nghị lạ lùng. Tuy thế ông hay mỉm cười và khuôn mặt ông luôn luôn như sáng lên không làm cho ông già trước tuổi. Ông mở lời trước:

- Hân hạnh được gặp cậu Minh...lần đầu tiên.

- Tôi cũng rất hân hạnh...

Thám tử Phong rất tự nhiên và... thông cảm tuổi trẻ :

- Chờ tôi chút nhé. Tôi lấy bánh ngọt và cà rem cho cậu Minh giải khát. Tôi cũng... hơi đói bụng rồi.

Khi cả hai ung dung nhâm nhi cà rem, Phong đề nghị :

- Tôi còn ít tuổi, vậy cậu Minh gọi tôi bằng anh cho thân mật nhé.

- Vâng, nếu anh cho phép.

- Anh bắt đầu nói lại câu chuyện hồi sáng cho em nghe. Tên đó là người Trung Hoa...

- Thảo nào ! Hẳn nói tiếng Việt rất sôi nhưng giọng vẫn hơi ngọng nghịu.

- Nói đúng hơn hẳn là người Việt gốc Hoa. Hẳn họ Chu... Nghĩ là có một sự trùng hợp nào đó với chữ ... "Chu" khắc trên chiếc vòng...

Minh gật đầu nghe Phong nói tiếp :

- Hồ sơ cảnh sát của hã rất minh bạch, không hề có dấu vết khả nghi. Chúng tôi chẳng có quyền hạn chi điều tra, thẩm vấn hã trực tiếp về vụ chiếc vòng, đành thi hành pháp luật tạm giam hã lại một ngày về tội hành hung. Hã chối là không hề theo dõi ba em...

- Tức thật ! Nhưng mình cũng không nắm được chứng cứ rõ rệt... Minh công nhận.

- Vì thế anh nhốt hã một ngày để xem phản ứng đồng bọn hã bên ngoài còn đang tự do...

- Lỡ tui đồng đảng không phản ứng ?

- Thì mình đành chịu. Tuy nhiên anh có thể theo dõi kín đáo hã ta vì dù sao anh cũng đã rõ địa chỉ, gốc gác, lý lịch hã phần nào. Hã tên là Chu Quốc, một người Tàu, thuộc hạng trung lưu, ngụ tại đường Khổng Tử, số 543 A.

- Còn nghề nghiệp ?

- Đại diện thương mại... tầm tầm nghĩa là quản lý một hãng chuyên chở đường biển nhỏ xíu, thuộc hạng... các ké. Tên hãng là Mạnh Tử.

- Chứ không phải Mạnh Tử ?

Cả hai cùng cười. Bổng Phong nghiêm mặt :

- Dám là Mạnh Tử đấy. Anh quên không nhớ rõ lắm. Thôi em ăn cho hết cà rem đi, ngon lắm.

- Nhiều quá anh ạ. Em... ngấy cà rem quá rồi. Chào anh em về.

- Em về. Lúc nào muốn liên lạc với anh dùng điện thoại tiện hơn. Anh sợ... chính em cũng bị theo dõi nữa.

Minh về. Ba ngày sau, cuộc điều tra vẫn đậm chân tại chỗ. Tên Chu Quốc đã được thả tự do ra rồi. Hã chẳng có điều gì mờ ám đáng ngờ vực nên Phong thấy nóng ruột như lửa đốt. Buổi chiều hôm ấy, Phong ngồi ăn phở ở một xe nhỏ đường Pasteur. Bổng Quân đi qua, nhìn Phong ngờ ngợ. Phong vội hỏi :

- Em muốn nói với tôi điều gì ?

- Thưa ông có phải là Phong, thám tử.

- Phải. Em là ai ? Sao biết tôi ? Em ngồi xuống đây với tôi. A, tôi nhớ ra rồi... Tôi đã gặp em ở Sở Cảnh Sát mấy hôm trước.

Phong kêu thêm tô phở thứ nhì cho Quân. Khách hàng vắng, chỉ có hai anh em và ông chủ xe. Nhưng Phong cẩn thận :

- Em để lát nữa nhé.

Câu nói tối nghĩa ấy dĩ nhiên là Quân thừa thông minh để hiểu. Nó không khách sáo, so đĩa lau chùi sạch sẽ và... ăn phở ngay cho nóng. Khi hai người ngồi trên xe Renault của Phong, chàng lẳng lặng quay kính xe lên, mở máy lạnh rồi bảo Quân :

- Em nói đi. Ở đây chỉ có trời mới đoán được chúng ta bàn chuyện gì. Tôi trách em nhát quá, đã gặp tôi một lần mà không dám nhận người quen ngay.

- Em là Quân, bạn của Sang và Minh.

- Anh biết.
- Em hôm nay tình cờ gặp ông...
- Gọi tôi bằng anh cho thân mật. Tôi đâu lớn hơn em bao nhiêu tuổi.
- Cảm ơn ông... anh.
- Em nói tiếp đi.

- Em có được thằng Sang kể lại câu chuyện chiếc vòng cẩm thạch. Nó nói nói hiện giờ còn một chiếc vòng thứ hai nữa... đang chôn dưới mồ ông bác.

- Anh biết là em muốn lấy chiếc vòng ấy lên...

- Em cũng tính như thế. Em đoán là bọn cướp đã lấy được một tất phải muốn có chiếc thứ hai cho đủ cặp. Mình sẽ dùng chiếc vòng còn lại làm mồi dụ bọn chúng. Phong vỗ tay :

- Một ý kiến hay. Vậy bây giờ mình đào lên...

- Không được anh ạ. Vì phải ba năm mới bốc mộ. Em hỏi kỹ thằng Sang rồi. Bác nó chết vừa đúng... 14 tháng. Làm sao bây giờ ? Đó là điều em muốn hỏi anh.

Phong nhúm mày suy nghĩ trong khi thằng Quân sung sướng tự nhủ : Mình có đầu óc trình thám và mưu kế có thua gì thằng Minh. Tình cờ gặp anh Phong mà mình nghĩ ngay ra được đề nghị mới lạ và hấp dẫn đó. Phong nói :

- Có một cách thức cổ điển nhưng chắc ăn. Anh thấy ông già ba Sang có vẻ mê tín và xưa lắm. Nếu mình bảo thằng ông ta bốc mộ để lấy chiếc vòng lên chắc hẳn ông ta không chịu. Đó là chưa kể đến vợ con của người quá cố nữa.

- Hay mình làm một chiếc vòng giả ?

Phong lắc đầu, giọng chàng đều đều như đang nói chuyện với chính mình :

- Cũng không ổn vì bọn cướp lần quất đầu đây sẽ nhận ra ngay là giả. Anh đoán chúng là dòng dõi người họ Chu bên Tàu, rất tinh mắt đối với ngọc thạch, nhất là tối hôm đó chúng đã đoạt được một chiếc vòng... thật và... hai chiếc vòng giống nhau như đúc.

Quân hỏi :

- Thế thì mình làm sao ?
- Em khoan hỏi - Phong hơi gãi gông
- A! Anh nghĩ mình có thể tìm một lý do gì để họ tự ý bốc mộ.
- Thí dụ như...

- Một thầy địa lý chẳng hạn, bảo gia chủ phải bốc mộ vì ngôi đất ấy sẽ triệt đường danh vọng phú quý của con cái về sau. Dù để mộ tạm thời chỉ trong ba năm cũng không ổn. Phải... bốc ngay lập tức.

- Anh kiếm đâu ra ông thầy địa lý...

- Anh sẽ nhờ một ông bạn vong niên khăn đóng áo dài đến thăm biệt thự Cao Sang lát nữa đây.

Hai anh em thích chí cả cười. Quân đính chính :

- Biệt thự Cao-Duyên-Sang chứ anh ?

- Ủ. Em cho anh biết thêm chi tiết về ngôi mộ ông bác của Sang đi.

- Sang nói sơ qua thôi. Tên ông là Nguyễn Thân, chết năm kia... được 14 tháng rồi... mộ ở nghĩa trang Gò Vấp, khu sang nhất.

Phong bảo :

- Dĩ nhiên. Nhà giàu lắm mà.

- Đâu có anh. Nhà Sang giàu nhưng ông Thân chỉ trung bình. Ông già ba Sang phải chôn ông anh ở khu hạng nhất vì ông Thân đã giúp ông khá nhiều lúc mới vào đời.

- Ông ta phải làm đảng hoàng vì... còn chiếc vòng ngọc gởi nhờ trong quan tài ông Thân nữa. Lỡ có ai biết... lấy đi thì sao ?

Quân hơi rùng mình trước câu nói của Phong. Nó chép miệng :

- Anh nói nghe ghê quá. Khéo mình bị phỗng tay trên, mất cả chì lẫn chài.

- Hôm nay không phải ngày... thứ Sáu mười ba. Nếu phải chẳng nữa thì anh cũng không bao giờ thất bại. Nếu tiền hung thì hậu phải kiết.

- Anh thật là một con người lạc quan.

Phong hơi kiêu ngạo :

- Những người có tài và tự tin ở tài mình thường lạc quan.

o o o

Bao giờ ở đời người ta cũng hay gặp những trục trặc bất ngờ. Đêm hôm ấy một bóng đen bí mật tiến gần lại xe hơi của Phong lúc gần 12 giờ khuya. Một cách rất dễ dàng hắn ta lấy chìa khóa mở cửa xe y như chủ nhân thiết thọ và lúi húi gỡ một vật gì đó mang ra khỏi xe. Tất cả diễn ra trong vòng 5 phút. Rồi hắn khóa cửa xe lại và đi mất. Phong phải để xe hơi trên lề đường trước cửa văn phòng trình thám tư của chàng. Trên lầu sau có một gian phòng ngủ nhỏ là nơi chàng nghỉ ngơi. Cô thư ký chỉ làm việc ban ngày và ra về sau giờ làm việc. Phong rất ghét súc vật nên chàng không nuôi chó để canh giữ nhà và văn phòng làm việc như một số đồng đồng nghiệp khác. Phong đã trang bị cho trụ sở và xe hơi một hệ thống chuông báo động đặc biệt. Chàng có phần ỷ y quá đáng ở hệ thống ấy nên nay bị một vố thật nặng. Hậu quả thì sáng hôm sau chàng sẽ rõ. Chúng ta theo dõi người bí mật. Hắn chính là Chu Quốc. Một chiếc xe Traction cũ kỹ đưa hắn về một ngôi nhà lạ, nằm trên đường Lục Tỉnh. 12 giờ giới nghiêm. Đường vắng, xe hơi phóng thật nhanh và khi họ vừa về đến nhà thì còi hú, báo hiệu giờ giới nghiêm. Vừa khéo. Họ vào nhà. Chỉ một cái nút ấn là máy thu bằng nhỏ xíu đặc biệt phát ra tiếng nói của Phong và Quân. Tiếng người hơi rè nhưng vẫn nghe rõ. Chu Quốc nghe xong quay sang bảo người đàn ông ăn mặc theo kiểu Tàu, trạc ngoài 30 tuổi :

- Anh điện thoại cho bọn thằng Coóng làm việc ngay đi, khi hết giới nghiêm 5 giờ. Phải hoàn tất trước 6 giờ vì trời sáng. Đêm nay trời có mây, lát nữa mưa và trời u ám sẽ lâu sáng hơn mọi ngày. Tôi mừng là mình sẽ hoàn thành công việc. Nhờ Trời phù hộ cho dòng họ Chu.

- Anh Quốc nói đúng lắm. Chúng ta sẽ trở thành phú gia địch quốc. Có điều tôi muốn bàn là anh đừng nên đến nghĩa trang Gò Vấp sáng mai. Nếu anh đủ lòng tin nhiệm tôi, tôi sẽ thay anh cố gắng hết sức lo cho xong nhiệm vụ.

- Bao giờ tôi cũng tín nhiệm anh. Anh nói phải. Tôi có lẽ đang bị theo dõi. Thăng nhỏ chết bầm kia tự nhiên gây sự. Tôi tức muốn chết...

Người kia là Quách Tràng, anh em họ với Chu Quốc. Anh ta còn là một người bạn rất thân của Quốc từ ngày nhỏ xíu. Quốc đứng tuổi nhưng với Tràng quả là ý hợp tâm đầu. Đôi bạn vong niên này chẳng dấu nhau một chuyện gì dù nhỏ nhất đến đâu.

5 giờ 5 phút một chiếc xe hàng đỗ lại trước cửa nghĩa trang Gò Vấp. Xe chưa ngừng hẳn một tiếng cầu nhàu nho nhỏ :

- Muốn chết sao mà mày ngừng đây. Chạy mau đi rồi đến góc cuối đường nhả bớt ga chậm chậm cho thằng Cóong và các em nó xuống. Mày dừng xe lại bên kia đường ngang hông nghĩa địa chờ tụi nó. Dặn hoài cũng vậy thôi.

Năm sáu bóng người lố nhố lao xuống xe lẫn vào góc nghĩa trang như những bóng ma. Chúng khiêng theo một thùng dụng cụ nặng. Trời mùa hạ đáng lẽ phải sáng rồi nhưng vì đêm qua mưa và trời nhiều mây nên ánh sáng vẫn nhá nhem bao trùm bãi tha ma.

Không khó lắm, bọn gian tìm được ngôi mộ ông Nguyễn Thân. Mộ của ông được xây tử tế, có bia bằng đá xanh hần hoi. Tuy không kiên cố lắm vì sau ba năm còn bốc dỡ đi. Sáu người tất cả, làm việc cùng lúc. Cước và xẻng, xà beng bầy được tảng đá ngôi mộ và đào sâu xuống huyết. Huyết nông chỉ độ 3 thước nên 10 phút sau cổ áo quan lộ ra ngoài trời. Một tên trong bọn dường như mừng quá rú lên :

- Cóong ! Mày thấy chưa. Tụi tao số dách.

Coóng gắt :

- Chỉ hay khoe công không đúng lúc. Làm tiếp mau đi còn "chầu" chứ. Cảnh Sát hốt hết bây giờ. 5 giờ 20 rồi. Nói gì thì nhớ khe khẽ dùm tao.

Tên kia cụt hứng hì hục làm. Chúng cho xà beng vào để búng nắp áo quan lên. Một bộ xương trắng hếu hiện ra cùng với một chất nước lầy nhầy ghê tởm. Mớ tóc còn nguyên chưa tiêu. Một ít gân và da dính kết vào xương ở các khuỷu khô đét lại. Một điều rất lạ vì nước vẫn lấp xấp trong áo quan.

Coóng hình như không để ý đến điều lạ đó. Thăng này thọc tay xuống dưới lớp nước mò móc hồi lâu rồi nói :

- Quái dị ! Tao không thấy chiếc vòng.

- Mày xem kỹ lại đi.

Coóng thọc sâu xuống dưới chân bộ xương. Nó mừng rỡ :

- Đây rồi. Lạ quá ! Vòng đeo ở tay thì lại ở dưới chân

- Mày không thấy bàn tay văng đi đâu mất à ? Gân mục rã ra, xương bàn tay trôi đi, cái vòng tuột khỏi cổ tay là phải có gì là lạ.

Coóng lấy một bình nước sạch mang theo đổ ra rửa sạch vòng ngắm nghía :

- Đúng là vòng nhà họ Chu. Có chữ "Chu" và "Vương" đây này. Vòng đỏ au thật đẹp. Thế này cầu hồn chắc linh lắm. Về mau, nhớ đừng bỏ lại bất cứ vật gì của mình.

5 giờ 30 là chiếc xe hàng vọt đi êm như ru. Mưa bỗng đổ xuống rầm rập như trút nước. Sấm sét đùng

đồng. Người gác nghĩa trang thức giấc, ngái ngủ bò xuống giường :

- Mình để chuông 6 giờ thiếu 15. Còn sớm quá trời lạnh mình đánh thêm một giấc nữa. Chưa chắc có ai đi thăm mộ giờ này đâu.

Vì thế sáng hôm đó mãi... 7 giờ cổng nghĩa trang Gò Vấp mới chính thức mở rộng cho khách thăm mộ... đầu tiên là Phong, Minh và Quân.

Trở lại với Phong. Chàng đang ngủ say đến 6 giờ 30 thì đồng hồ reo. Phong thường thức giấc vào giờ này để tập thể dục. Chàng bỗng thấy nóng ruột như lửa đốt. Phong nghi ngờ bọn gian có thể chiếu cố đến chiếc xe hơi của chàng - thám tử mà mất xe thì hết chân cẳng chạy - nên ở trên lầu cao dòm xuống. Thấy chiếc Renault vẫn lù lù trước cửa chàng yên chí quay vào, tự nhủ :

- Chắc tại đói bụng nên ruột gan cồn cào. Bao tử đòi thỏa mãn nhu cầu căn bản của con người. Ta đi làm đồ ăn là hợp lý.

Phong ung dung làm trứng chiên và sữa tươi lạnh để có một bữa điểm tâm thịnh soạn... thay luôn cho bữa cơm trưa. Ngày hôm nay chàng bận nhiều việc, không có thì giờ ăn trưa. 7 giờ thiếu 10 phút Phong xuống xe hơi bỗng chàng la lên :

- Ai đột nhập vào xe của tôi ? Sao chuông không báo động ? Phong mở cốp xe thì thấy chuông vẫn nguyên vẹn. Chàng ghé mắt dòm xuống gầm xe thì thấy sợi dây điện có dấu nối lại. Chàng lẩm bẫm :

- Đúng bọn chúng chơi ta ? Chúng đột nhập vào xe ta làm gì ? Chất nổ chăng ? Phong có thói quen dán một sợi tóc nhỏ xíu ngang qua cánh cửa xe ở gần phía sàn xe, rất xa ổ khóa. Đó là cách chàng kiểm soát sự xuất nhập vào xe dù... hệ thống chuông bị phá hỏng. Vì thế, sáng nay nhìn bề ngoài chiếc xe vẫn... bình thường, ngoan ngoãn nhưng Phong biết ngay có hiện tượng lạ xảy ra.

Một mẫu giấy bạc nhỏ xíu còn rớt trên nệm. Phong đọc sơ qua, choáng người :

- Rõ ràng quá rồi ! Sao ta vô ý thế. Hôm qua không kiểm soát xe để chúng đặt máy ghi âm. Thế này thì chúng ra tay trước ta ở nghĩa địa Gò Vấp rồi.

Phong tính toán nhanh như máy điện toán IBM. Chàng biết bọn gian chưa có ý giết mình. Nếu không chàng đã chết khi mở cánh cửa xe. Đặt chất nổ đối với chúng đâu phải là một tội ác ghê gớm mà chúng không dám làm. Xe Renault phóng như bay. Phong ghé qua nhà Quân rồi Minh, rước chúng đi phụ một tay với chàng, lục soát trước khi người gác nghĩa trang phát giác và báo cho Cảnh sát biết. Có nhiều người qua lại nơi đó sẽ thủ tiêu tất cả những dấu vết khả nghi có thể giúp chàng phăng lần ra manh mối. Hai thằng bé còn mặc quần áo ngủ. Chúng xin phép cha mẹ sơ qua rồi ra xe với Phong. Cha mẹ của Quân và Minh tuy hơi lạ nhưng cũng yên tâm vì thấy Phong là người đứng đắn.

Nhà Minh ở gần ngoại ô nên chỉ ba phút chạy xe là đến nghĩa trang. Chàng nóng nảy bóp còi liên tiếp. Người gác sợ hãi chạy ra mở cổng. Ông ta biết lỗi của mình, sợ chuyện bê trễ đến tai Hội Tương Tế thì mất một chỗ làm nhàn hạ.

Một cảnh điều tàn diễn ra trước mắt ba người. Phong suy tính rất nhanh muốn chỉ cho Minh và Quân biết lối ra vào của bọn cướp. Chàng hỏi :

- Đố Minh biết bọn cướp ra bằng đường nào và vào bằng đường nào ? Minh lặng thinh. Nó ra bờ tường rào nghĩa địa quan sát hồi lâu rồi trở vào :

- Bọn chúng vào bằng góc nghĩa địa tận cùng kia và ra bằng lối ngang hông.

- Tại sao ?

- Vì em đoán bọn chúng phải leo rào vào nghĩa địa. Mà bờ tường bên hông có những vết chân dẫm đầy bùn đất lem luốc hơn bờ tường ở góc nghĩa địa. Em nhớ đêm qua trời mưa và bên trong nghĩa địa là đường đất còn lầy đường bên ngoài trắng xi măng.

- Đúng lắm.

Quân không bỏ lỡ cơ hội góp ý :

- Em đoán chúng mang theo nhiều dụng cụ lắm. Anh nhìn những vết chân lún sâu xuống đất ướt thì biết.

Dấu chân in trên đất thành vai hàng đường chỉ rõ lối ra vào của bọn chúng.

- Em cũng giỏi lắm.

- Còn anh nhận xét thấy những gì ?

- Để về nhà anh nói. Câu chuyện dài lắm. Bây giờ mình phải điện thoại cho Cảnh sát và biệt thự Cao-Duyên-Sang.

Ông Cò tính chuyển giấy mời Chu Quốc đến Quận Cảnh Sát để điều tra lần thứ nhì nhưng Phong không tán thành. Chàng nói :

- Mình làm việc bí mật hay hơn. Rút dây động rừng.

Mình ngồi chờ Phong ngoài xe, buồn bã :

- Anh đã mời ông bạn giả làm thầy địa lý đến nhà Sang hôm qua chưa ?

- Anh có đến nhà nhưng ông đi vắng. Bây giờ thì... mình khỏi nhờ ai cả. Quân chép miệng thờ dài :

- Thế là phí hết bao công toi. Anh cho em... về nhà đi ngủ.

- Phải đấy, cả em Minh nữa. Các em mặc pyjama đi ngoài đường bất tiện. Khi Phong đã quyết thì không ai cản trở được ý định của chàng.

Người Bạn Của Chị Duyên

Quần thì ngủ ngon ngay khi trở về nhà và... leo lên giường. Minh, trái lại, thay quần áo đến ngay nhà Sang. Cả nhà đang quây quần ở phòng khách, bàn tán xôn xao. Minh bước vào trong, lễ phép chào tất cả. Nó chú ý ngay đến một người thanh niên lạ mặt, có dáng dấp quý phái. Chị Duyên giới thiệu :

- Đây là anh Hưng, bạn thân của chị cùng học ở ngoại quốc cũng về chơi kỳ hè này. Anh học giỏi lắm.

Anh Hưng bắt tay Minh. Anh có đôi mắt rất sáng và tinh nhanh. Anh vồn vã :

- Em học cùng lớp với Sang hả ?

- Thưa anh vâng.

Vì cả nhà Sang đang nói chuyện về chiếc vòng, họ có vẻ mất tự nhiên khi có người lạ cùng ngồi chung phòng nên anh Hưng biết ý rủ Minh :

- Em ra sân nói chuyện với anh đi. Anh không có em trai nhỏ, anh thích em lắm.

- Vườn hoa hồng đẹp lắm hả anh ?

- Chỉ ngửi mùi thơm thôi là anh đã đoán được rồi. Sáng nay anh đến định rủ chị Duyên và anh Cao đi lên Thủ Đức picnic một bữa nhưng gia đình chị đang gặp chuyện xui xẻo.

- Anh cũng biết à ?

- Ừ. Chị Duyên có kể cho anh nghe về đôi vòng ngọc gia bảo của gia đình chị. Đôi vòng cẩm thạch huyết dụ ấy quý lắm. Nhưng anh không biết là còn một chiếc chôn theo xuống mộ ông bác chị Duyên cũng mới bị mất. Sáng nay anh tới chị mới nói lại. -

Hôm nọ anh có dự buổi tiệc tối ấy không ?

- Có chứ. Anh có nghe chị Duyên la cầu cứu và chị bị giật mất một chiếc vòng cẩm thạch ngay lúc tắt điện.

Tự nhiên Minh thấy trong lòng nổi lên một niềm nghi ngờ đối với người con trai tên Hưng này. Anh nói rất thành thực nhưng cặp mắt sắc như nước của anh lắm khi làm người đối thoại phải bối rối. Minh dò dẫm :

- Thưa anh tha cho em vô lễ, tên anh là gì... Hưng ?

- À, Đình văn Hưng. Em hỏi chi vậy ?

Minh tránh ra : -

Em thấy mến anh, muốn biết tên anh chơi thôi mà.

Trong bụng Minh thầm nghĩ nếu anh Hưng thành thật - Kiểm chứng lại cũng dễ lắm, chỉ hỏi lại chị Duyên là rõ ngay chứ gì - thì quả anh không dính dáng gì đến đôi vòng ngọc. Anh là người Việt Nam, họ Đình còn những người khả nghi họ Chu, gốc Trung Hoa. Minh đổi vấn đề :

- Anh học bên Mỹ chắc mất nhiều thì giờ lắm ? Em nghe nói thường thường sinh viên bên đó thức đến

2, 3 giờ sáng.

- Nhưng tại anh bắt đầu học trễ. Thường là 10 giờ đêm. Ban ngày hoặc chơi thể thao hay làm thêm lấy tiền xài nếu nhà nghèo. Phần đông những sinh viên ngoại quốc và ngay cả người Mỹ bản xứ đều phải làm việc để lấy tiền đi học.

Câu chuyện lan man ra nhiều đề tài rất rộng rãi. Anh Hưng dường như thích chí, luôn miệng giảng giải thêm cho Minh. Anh bảo :

- Lúc nào Minh rỗi đến chơi với anh. Nhà anh ở số 1134 Trần Hưng Đạo. Nếu có thể, em mang thêm bạn học cho anh biết mặt nhé. À, cũng có khi anh ở tận trên Hương lộ xa lắm.

Minh cảm ơn anh và chào từ giả. Một luồng gió mát thổi ẩm ướt hơi nước làm Minh khoan khoái. Nó dừng chân bên công viên, không xa biệt thự Cao-Duyên-Sang lắm, hai tay khuỳnh ra làm mấy cử động hô hấp phổ thông.

Minh không buồn ngủ chút nào. Nó tỉnh táo và sáng suốt như người vừa được uống thuốc tiên. Tại một quán hủ tíu gần đó mùi nước lèo thơm bốc lên nức mũi. Mới ăn sáng xong mà Minh vẫn thấy thèm nhiều nước miếng. Nó bước lại gần và... vào tiệm. Phổ ky chạy lăng xăng. Minh lấy một tô mì vịt. Phần đông những người ngồi ăn ở đây là Tàu. Họ nói tiếng Tàu với nhau nghe rất... quen tai dù Minh chẳng hiểu tí tẹo gì. Minh nhìn sang bàn bên cạnh. Mấy người đàn ông trẻ, lực lưỡng có vẻ thợ thuyền, phu phen tay chân còn lấm đang nhậu. Thật lạ lùng. Họ uống bia dừ thế rồi lát nữa đây làm sao làm việc được ? Thường dân lao động sáng sớm chỉ ăn bánh mì xiu mại với cốc cà phê đen là sang lắm rồi. Luôn luôn những người lao lực này phải vội vã, tranh thủ thời gian. Họ vội ăn, vội uống, vội nói, vội cười, vội đi, vội đứng. Những động từ chia đều bắt đầu thêm chữ vội. Minh đã từng nghe chú tài xế ở nhà nó bảo rằng có khi phu bến tàu uống cà phê bằng cách đổ ra đĩa cho nguội nhanh. Minh nhăn mũi cho rằng như thế chẳng còn thưởng thức được hương vị gì của cà phê. Uống như trâu uống.

Thình lình Minh lơ đãng dòm xuống chân họ rồi giật nảy mình. Người nào người nấy chân đi giày lấm đầy bùn và đất. Lại là thứ đất xám ngả đen đặc biệt giống màu đất ở nghĩa trang Gò Vấp. Chung quanh đây đất cát nâu nhạt tuyền một màu, làm gì có đất xám đen. Hay họ từ Gò Vấp lên đây uống cà phê, nhậu bia ? Vô lý. Dưới đó thiếu gì quán. Gần nhà hơn và... chắc chắn rẻ tiền hơn vì là vùng ngoại ô thành phố. Vậy có đến bảy chục phần trăm hy vọng nhóm người này chính là đám gian phi đột nhập vào nghĩa trang đêm qua. Không biết sự ước lượng của Minh có đúng không nhưng đám người kia - năm người tất cả - đang gọi thêm đồ nhậu. Có lẽ ít có đám khách lạ lùng đến thế nên nhà hàng hủ tiếu vội vàng phải vớt... xương bò ninh trong thùng nước lèo ra chiêu khách. Minh nhìn biết buổi sáng nhà hàng không bán món nhậu. Muốn tò mò theo dõi đám người này Minh gọi thêm... một tô hủ tiếu và một chai nước cam vàng.

Thời gian trôi qua chậm đến sốt ruột. Bốn năm người khách vẫn... chằm tiếng Tàu như bấp rang. Minh giật mình sao lại chẳng phải là người Tàu hoặc tại sao các trường Trung học Việt Nam không... dạy tiếng Tàu như một sinh ngữ để đến nỗi bây giờ họ nói gì Minh mù tịt. Chờ mãi Minh mới nghe thấy... một tiếng chửi thề tục tằn kèm với câu nói :

- Mẹ cha thằng Coóng ! Làm phách rủ đi ăn không thèm.

Minh chú ý lắng tai tuy tay vẫn không ngớt gắp hủ tiếu đưa lên miệng. Tên kia lè nhè tiếp :

- Tao thấy chiếc vòng chắc phải đáng bạc triệu. Tụi nó bunn xin chia cho tụi mình mỗi đứa có ba chục ngàn.

Suýt chút nữa Minh... làm rớt đĩa khi nghe nói đến "vòng". Xác xuất trúng mục tiêu của Minh bay vù lên đến chín mươi phần trăm. Một tên khác nói át đi :

- Mày muốn chết không. Cầm ngay. Mày say rồi.

Hắn say thật. Lướt khướt gần gục xuống mặt bàn. Một đĩa khác xô thêm một tràng tiếng Tào chùng như đe dọa tên say. Thế là ngoài ba câu tiếng Việt ấy, chúng không nói thêm một chữ Việt nào nữa. Minh uống cho hết ly nước cam vàng rồi gọi điện thoại ở một trạm công cộng gần đó cho Phong. Nó thầm đoán chắc Phong cũng không có ở nhà. Anh ấy đang hoạt động dừ dội bên ngoài mà. Nhưng kết quả lại may mắn quá sức tưởng tượng :

- Tôi, thám tử Phong đây. Ai đang gọi xin cho biết quý danh ?

- Em đây, Minh nói chuyện với anh Phong đây. Em nói anh nghe, có lẽ em đang phát giác là ngồi chung quán với một bọn người rất khả nghi là bọn gian phi vào nghĩa trang Gò Vấp sáng nay... Vâng, em vừa nói chuyện vừa canh chừng bọn chúng. Địa điểm : Quán hủ tiếu Lợi Ký gần biệt thự Cao-Duyên-Sang..: chỉ cách chừng 100 thước về phía đầu đường... Anh đến ngay nhé.

Minh có vẻ vội vã lắm. Nó không kịp chào Phong cho phải phép như thường lệ vì ngoài kia bọn người năm tên say đã lũ lượt lao đảo bước ra khỏi quán. Minh gác máy lao mình ra ngoài. Nó quên cả giữ gìn ý tứ. Một chiếc xích lô đạp lao vút qua thẳng không kịp dừng phải Minh ngã lăn trên lề đường. Minh nhảy lên kịp thời nên chỉ bị xây xát nhẹ nhẹ. Người phu xe sùng sộ :

- Thằng nhỏ có mắt hay không mà chạy bạt mạng vậy ? Tao không thắng lại kịp là tiêu đời mày.

Minh nổi xung :

- Xe ông thắng không ăn thì đừng có chạy nhanh. Tôi không bắt đền ông thì thôi, ông gây với tôi nổi gì ! Minh vô tình nhìn thấy một đôi giày dính đất bùn xám giống bọn... nó đang theo dõi... nằm ở chân người phu xe. Trời ơi ! Tên này cũng cùng bọn với tụi kia đấy mà. Minh trừng mắt nhìn rất kỹ vào mặt người đối diện :

- Sáng nay ông có đi vào nghĩa trang Gò Vấp phải không ?

Hắn ta biến sắc mặt... lồm lồm không nói. Minh bảo :

- Đợi chút nữa cảnh sát tới phân xử chuyện phải trái giữa ông và tôi lúc nãy.

Và Minh hô lớn : "Bớ người ta ! Bắt lấy nó. Đồ ăn cướp".

Khi thấy hắn rút trong túi sau xe một khúc cây dài và vuông. Hắn ta võ rất giỏi. Minh đoán thế. Vì hành động rất nhanh đến nỗi Minh không kịp tránh đòn. Lúc Minh ngừng đầu lên khỏi mặt đất gượng nhìn theo thì chiếc xe xích lô chỉ còn là một bóng mờ ở xa xa.

o o o

Phong vực người bạn trẻ ra xe. Minh choáng váng. Phong xem qua vết thương rồi bảo :

- Không đến nỗi nào. Em chỉ cần nằm tĩnh dưỡng... chừng một tuần lễ là khỏi.

- Em... nhức đầu quá anh Phong.

- May mắn là khúc cây đập phớt qua xương sọ và em cũng không bị cạnh ngọn vuông... âu yếm hôn, em đừng lo gì cả. Em nằm nghỉ đỡ ở băng sau. Anh lái xe chở em về nhà.

Dĩ nhiên ba má Minh cuống cả lên. Phong an ủi :

- 5 phút nữa bác sĩ sẽ tới. Lúc chở Minh về nhà tôi đã ghé qua nhà một người bạn thân, y sĩ. Anh ấy tận tâm và giỏi lắm. Mong ông bà thứ lỗi cho tôi. Đáng tiếc là tôi không có thời giờ thăm bệnh cho Minh.

Phong muốn ở lại với Minh lâu hơn nữa nhưng thời giờ cấp bách không cho phép. Chàng... làm sao phải tìm ra và ngăn chặn đôi vòng rớt xuống đáy bùn sâu thăm thẳm của bí mật. Chàng đã phạm nhiều lỗi lầm sơ đẳng của nghề trinh thám, quá chủ quan khinh địch, nay đến giờ hành động phản công.

Tự nhiên Phong rẽ vào biệt thự Cao-Duyên-Sang như một cái máy. Ông già quen thuộc ra đón :

- Có gì lạ mà anh gấp quá vậy ?

- Tôi muốn nhờ sự tiếp tay của anh.

- Rất sẵn sàng.

Phong trầm ngâm đốt một điếu thuốc lá, nhả khói một vòng tròn mờ nhạt bay chậm chậm lên không trung. Chàng mở lời :

- Tôi nghe nói anh rất thân với ông Lý Tường Phát, chủ nhân một tiệm bán đồ cổ kỹ vật Đông Phương đồng thời cũng là một nhà sưu tầm cổ vật rất nổi tiếng ?

- Phải, anh cần nhờ gì đến ông ta ?

- Tôi... muốn sáng mai ông ta sẽ mở một cuộc triển lãm đồ cổ.

- Trời ơi !

- Anh sợ không kịp ? Sửa soạn tổn công phu và thời giờ lắm phải không ?

Nhưng nhà ông ta đông người lắm cơ mà.

Phong tiếp :

- Anh vào thay áo để đi cùng với tôi đến gặp ông Phát. Nếu không, tôi sẽ... không thể bảo đảm việc tìm lại... đôi vòng ngọc.

Ông già đang trù trù nghe Phong bảo thế vội đi thay quần áo ngay. Ông vẫn tiếc và muốn giữ đôi vòng kỷ niệm của cha mẹ và còn có ý định truyền lại cho con cháu làm của gia bảo. Ông đau lòng xót dạ... khi nghĩ đến việc mất đi đôi vòng vĩnh viễn. Tiệm đồ cổ "Gia Long" lộng lẫy nằm sừng sững trên đường Công Lý. Phong ngừng xe bảo :

- Mình đến viếng ông Phát ngay. Nhớ qua đường thật nhanh vì tôi sợ có người theo dõi.

Trời chẳng chiều người. Phong cẩn thận tránh được người theo dõi - Rất có thể có - thì... ông Phát đi vắng. Ông già bảo :

- Đành ngồi chờ vậy. Tôi mới nhờ cô thu ngân điện thoại về nhà riêng ông Phát cũng không có. Ông bạn tôi say mê đồ cổ lắm. Nếu ông không đến tiệm... trưng bày thì đừng tìm ông... ở chỗ khác vô ích. Ông như thế là rất bận việc cần và thường khi ông đi chẳng bao giờ cho người nhà biết trước.

Phong nóng lòng. Chàng hút hết điếu thuốc này lại châm lửa điếu tiếp theo ngay. Mắt chàng mở lớn,

nhìn trừng trừng thẳng vào cuốn Reader's Digest mà chẳng đọc hiểu gì. Tiếng tích tích nho nhỏ của chiếc đồng hồ tay nghe rất rõ trong gian phòng đợi lớn rộng và yên lặng. Nửa giờ đồng hồ sau có tiếng xe hơi đỗ xịch lại. Ông già mừng rỡ :

- Ông Phát tới đó. Luôn luôn ông dùng chiếc Austin cũ kỹ.

Ông Phát bước vào. Ông già bắt tay ông Phát, giới thiệu :

- Đây là thám tử Phong, bạn thân của tôi và cũng là người đang giúp tôi tìm lại chiếc vòng ngọc. Anh hay tin chưa ? Tôi mất cả hai chiếc rồi.

- Trời ơi ! Thật ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Là một người sành đồ cổ, ông Phát biết giá trị của đôi vòng ấy lắm. Ông cũng là một thương gia nghĩa là... có mang sự tính toán hơn thiệt luôn theo mình :

- Theo thời giá, đôi vòng ngọc ấy phải hơn ba triệu bạc.

Phong không chú ý đến... tiền bạc. Chàng nói trực tiếp vào vấn đề cấp bách :

- Thưa ông Phát, ông có vui lòng giúp ông bạn đây tìm lại được đôi vòng ?

- Dĩ nhiên là tôi rất vui lòng.

- Trong việc tìm lại vòng, tôi rất cần đến sự giúp đỡ của ông. Lúc này cô thu ngân có nói chuyện là năm nay ông có ý định mở một cuộc triển lãm đồ cổ vật. Thưa ông có đúng không ?

- Đúng.

Phong thản nhiên trước sự lạ lùng của người đàn ông to béo, trán cao đầu hói kia. Chàng tiếp :

- Tôi muốn ông vui lòng tổ chức cuộc triển lãm ấy ngay ngày mai. Tôi sẽ xuất tiền túi ra để quảng cáo không công cho ông.

- Rất tiếc...

Không để ông Phát kịp dứt khoát từ chối, Phong tấn công :

- Tôi sẽ mời thêm một số nhà sưu tầm đồ cổ Đông Phương người ngoại quốc ở các Tòa Đại Sứ và ở những đại lý thương mại đến trong buổi lễ khai mạc.

- Để tôi tính lại...

- Thời giờ gấp rút lắm rồi, ông Phát. Nếu cần trả tiền phụ trội cho nhân viên làm đêm, tôi sẽ đài thọ cả. Ông nghĩ sao ?

- Tôi...

- Tôi biết làm phiền ông lắm nhưng vì cần điều tra và trừng phạt tội ác mong ông nhận lời.

Ông già xen vào :

- Anh Phát đừng sợ lỗ lã. Tôi sẽ giới thiệu anh một số nhà xuất cảng đồ cổ ở Đài Loan và Nhật Bản. Họ làm ăn lớn tính giá hạ hơn nhiều nơi khác, rất lời.

Ông Phát bằng lòng :

- Tôi đành chiều ý anh và anh bạn thám tử trẻ đây vậy.

Phong cảm ơn và hỏa tốc ra xe. Chàng phóng như bay đến một người bạn gái cùng học một lớp ngày

xưa. Cô này bây giờ đã có chồng và là chủ nhân một hãng... làm đồ nữ trang giả cho đàn bà. Dĩ nhiên Phong phải gọi cô bằng bà đảng hoàng :

- Thưa bà, tôi đến muốn gặp bà Long có việc cần.
- Tôi là bà Long đây ông cần chi ?

Bà Long dường như không nhận ra người bạn cũ. Tuy thế bà nhìn Phong ngờ ngợ :

- Hình như tôi có gặp ông ở đâu rồi ?

Phong nói đùa :

- Vâng cũng có thể. Tôi vẫn hay đi dạo phố mỗi buổi chiều thứ bảy, chủ nhật và cũng có nhiều... dịp dự những dạ tiệc. Bà nhớ ra tôi mang máng cũng phải..

Bà Long nhìn chàng giây lát rồi la lên :

- Anh Phong phải không ?
- Chính tôi đây.
- Anh cứ gọi tôi bằng... chị cho thân mật. Tôi không thích bạn cũ gọi bằng bà.
- Vâng, nếu chị cho phép.

Bà thở dài :

- Đàn bà chúng tôi mau già quá. Các anh trẻ lâu thật. Ngoài ba mươi vẫn là thanh niên...

Phong ngắt lời :

- Chị định nhạo tôi trẻ con chứ gì ? Chắc chị cũng biết tính tôi từ hồi Trung học, hay nói đùa, đến bây giờ vẫn không bỏ được. Tôi đến đây định làm... mặt lạ nhưng không dè chị nhận ra ngay, tài quá.

- Anh nghe nói làm... thám tử ?
- Vâng, và một thám tử không nên để cho... người quen nhận biết nếu mình không muốn.

Bà Long cười vui vẻ :

- Ý anh định nói đây là một lỗi lầm nghề nghiệp... cố ý.
- Chị rất thông minh.

Chàng thám tử của chúng ta vẫn chưa bỏ hết thói tự kiêu. Chàng nói tiếp :

- Bởi vì trong vụ điều tra này tôi cần đến sự tiếp tay của chị nên tôi nghĩ... người quen chắc dễ nói chuyện hơn người lạ.

- Tôi có thể giúp anh được những gì ?

Phong nhìn thẳng vào mắt người bạn gái cũ. Chàng ngắm khuôn mặt trái xoan kiều diễm tuy hơi xuất hiện những vết nhăn mờ mờ và... khen :

- Chị trông vẫn trẻ đẹp như ngày nào.

Bà Long sung sướng :

- Cám ơn anh.

Người đàn bà vui lòng thì họ sẽ rất sốt sắng tận tụy giúp đỡ ta. Phong nghĩ thế, chàng tiếp :

- Tôi muốn làm một đôi vòng ngọc thạch màu huyết dụ. Trên thân có khắc chữ "Chu" và "Vương" rất giống vòng thật. Đối với chị chắc không có gì khó lắm.

- Anh có thể cho tôi xem vòng thật một chút không ?

Phong cười :

- Nếu còn vòng thật thì tôi cần gì phải đặt làm vòng giả. Chị yên trí, tôi có người biết rất rành vòng thật... đến cổ vấn cho chị... miễn phí.

- Người đó là ai ?

- Chủ nhân vòng thật. Chị chờ một chút tôi điện thoại về nhà.

Phong gọi điện thoại đến cho Duyên. Cô đến ngay nhà riêng của bà Long. Phong chờ ở đấy. Chàng quả có con mắt tinh đời. Đàn bà thích và rành về nữ trang hơn đàn ông nhiều, nhất là với người con gái trẻ tuổi xinh đẹp như Duyên có một món nữ trang gia bảo rất quý giá là đôi vòng ngọc thạch.

Phong là bạn với ông già, cha của Duyên. Chàng còn ít tuổi, Duyên gọi chàng bằng chú. Phong bảo :

- Duyên hãy giúp bà Long, bạn của chú, làm một đôi vòng ngọc thạch thứ hai nhé.

- Chú nói sao ?

- Mình tạo ra đôi vòng thứ hai để gây sự hoang mang nghi ngờ cho bọn gian, Duyên hiểu chưa ?

- Cháu hiểu rồi.

- Cần nhất là phải thật giống mới được. Chú bận việc phải đi ngay, Duyên ở lại đây với bà nhé.

Phong đi đến các tòa Đại Sứ chàng quen biết để mời những nhân vật quan trọng đến dự. Chàng cũng chạy như ma đuổi để đến gặp và mời những người có tiếng tăm trong xứ sáng mai dự buổi khai mạc triển lãm đồ cổ của Lý Tường Phát. Phong có thể nói dối rất tài khi cần, nhưng chàng chẳng bao giờ thất hứa. Lúc ở nhà một vị giám đốc giàu có đi ra, Phong nhìn đồng hồ lăm nhăm :

- Một giờ trưa rồi. Mình phải kiểm cái gì dẫn bụng đã.

Giương Bẫy

Phong không mong tìm ra đầu mối tung tích bọn gian khi vào quán ngồi ăn bữa trưa như Minh. Chàng biết ở đời những sự trùng hợp rất hiếm khi xảy ra. Phong lân la hỏi người chủ quán hủ tiếu bằng tiếng Tàu về lũ khách say lạ lùng buổi sáng Minh điện thoại cho chàng. Phong học tiếng Tàu đã ba năm nay, chàng rất thông minh và miệng lưỡi liến thoắng nên từ lâu chàng rành tiếng Quảng Đông như tiếng Việt :

- Tôi thấy sáng nay ở quán có món sộp cho ông chủ lắm mà. Phải không ? Người Việt gốc Hoa bao giờ họ cũng thích những người biết tiếng Tàu. Nước Việt Nam chỉ là quê hương thứ hai của họ mà thôi. Người chủ quán cũng theo thông lệ ấy.

- Sộp thật nhưng nhiều rắc rối lắm. Anh có biết Cảnh sát hỏi thăm quán tôi không ?

Tử tế lắm ông ta mới trao đổi được bấy nhiêu lời. Phong thấy coi bộ ông ta lảng đi, vội vàng gợi chuyện :

- Cảnh sát đến làm gì ?

Phong lúc sáng nay chỉ đứng ở vòng ngoài, không ai chú ý thấy rõ mặt chàng dù chàng chờ Minh về nhà vì chàng muốn như thế. Ông chủ quán cũng tưởng chàng là khách lạ qua đường rồi thì giờ ngồi nói chuyện chơi mới bảo :

- Năm thằng cũng người Tàu đến đây nhậu. Có một thằng nhỏ người Việt Nam ngồi ăn mì rồi ra khỏi quán gọi điện thoại đi đâu không biết. Một tên Tàu khác đến nói vài câu với tụi năm thằng ban nãy rồi ra xe xích lô đạp định tông và gây sự với thằng nhỏ...

- Thế mấy đứa người Tàu ấy có thường đến đây nhậu không ?

Ông chủ lắc đầu :

- Không bao giờ. Chúng hoàn toàn lạ mặt. Sáng nay tôi vừa mở cửa quán được một chút là tụi chúng vào. Tôi thấy chúng chẳng phải dân lao động quanh đây.

Phong chẳng lạ gì những lời ông chủ nói. Vì ngay trước khi chờ Minh ra xe hơi chàng đã được ông Cò cho biết sơ qua lời khai của người nhân chứng là chủ quán hủ tiếu. Bọn gian nọ đối với ông rất lạ. Chàng nghe có lý và tin người chủ quán nói sự thật với Cảnh sát nên mới bố trí vụ làm chiếc vòng giả với bà Long. Bây giờ chàng đến kiểm chứng lại, thế thôi. Phong hơi thất vọng vì chàng chẳng moi móc được gì thêm ở ông chủ quán. Phong dọn đường rút lui :

- Cảnh Sát hỏi thăm quán, ông chủ sợ gì ? Sợ bị "hỏi thăm" tới sổ sách lắm hả ?

Ông ta nhăn mặt cười trừ. Rồi nói :

- Thì tôi là người buôn bán mà. Chắc anh có quen người Tàu lâu năm rồi phải không ? Giọng nói giống lắm.

Phong bịa ra :

- Ba tôi người Việt. Má tôi là Tàu. Đến đời tôi thì vợ tôi... là Tàu. Nhưng tôi ở nhà bắt nói tiếng Việt là ngôn ngữ quê hương ba tôi.

Ông ta biểu đồng tình :

- Đàn ông phải có oai quyền trong gia đình chứ.

- Nhưng tôi thích... tiếng Tàu hơn.

Phong cốt ý la cà cho đến 2 giờ trưa là giờ bắt đầu công tư sở làm việc. Bây giờ nhìn đồng hồ 2 giờ kém 15 chàng cáo biệt :

- Chào ông chủ. Chúc ông buôn may bán đắt. Lúc nào rảnh tôi ghé thăm.

- Anh cứ lại ăn. Tôi tính giá rẻ đặc biệt.

Phong đến tòa báo đầu tiên lúc 2 giờ. Người giữ mục quảng cáo chưa đến. Chàng phải ngồi chờ. Cô mặc áo dài nâu nhạt có lẽ bận trang điểm nhiều nên 2 giờ 15 mới đứng đĩnh đến ngồi vào bàn. Phong bắt đầu câu chuyện :

- Tôi muốn đăng quảng cáo lớn... ngay số báo chiều nay.

Cô ta trợn mắt :

- Ngay chiều nay ? Làm sao kịp ?

Tôi không nhận được quảng cáo này. Phong "ga-lăng" :

- Cô nói chuyện hay lắm. Tôi nghe giọng cô như chim hót. Tôi có một chị bạn cũng người Huế như cô. Chị ấy cũng dễ thương như cô vậy.

Chàng ngừng lại một chút đợi phản ứng cô gái. Quả nhiên cô ta mất hết... vẻ cáu kỉnh, và cúi đầu dịu dàng, cho tương xứng với lời chàng khen. Phong năn nỉ :

- Ông chủ tôi bảo tôi đi đăng quảng cáo cho cuộc triển lãm đồ cổ của ông vào sáng mai. Tôi quên khuấy đi mất. Mãi bây giờ mới nhớ ra. Mong cô giúp tôi nêu không tôi sẽ... mất việc. Tôi biết báo bây giờ gần lên khuôn nếu làm gấp vẫn còn kịp. Mãi tối bảy giờ mới phát hành cơ mà. Cô giúp tôi nhé ?

Cô gái hơi ngần ngại :

- Không phải tôi tiếc gì nhưng ông Quản Lý khó lắm...

Phong ngắt lời cô một cách dịu dàng :

- Cô nhận là có họ hàng bà con của cô đến nhờ đăng chắc ông Quản Lý sẽ nể cô làm việc ở đây mà nhận lời chứ ?

- Tôi chỉ sợ không giúp ông được như ý muốn.

- Tôi biết cô sẽ giúp được. Đàn bà con gái khéo nói thường làm người ta siêu lòng hơn, phải không cô ?

- Tôi sẽ cố gắng hết sức. Chắc ông sẽ không thất vọng.

Phong trả tiền, chào cô và ra đi. Cũng tương tự ở những tòa báo và cơ sở quảng cáo khác, Phong không đến nỗi nào phải vào gặp nói chuyện thẳng với những viên Quản Lý khó khăn và mất cảm tình kia. Những cô gái trẻ tiếp khách hàng thân chủ đều sốt sắng giúp chàng hết lòng. Phong còn có một dụng ý khác. Đó là

chàng không thích cho có quá nhiều người có "địa vị lớn" trong giới thương mại biết việc triển lãm quá gấp gáp của ông Lý Thường Phát. Chàng nghi ngờ Chu Quốc là quản lý hãng chuyên chở đường biển Mạnh Tư ắt phải quen biết nhiều với những viên Quản lý ở những xí nghiệp cung cấp dịch vụ khác. Những cô thư ký tiếp khách có biết chắc cũng không hại mấy. Phong được rảnh rang (tạm thời thôi) và nhìn đồng hồ : 5 giờ đúng. Chàng ghé qua về nhà bà Long. Bà vẫn còn ở hãng. Phong phóng xe lại hãng. Bà Long khoe ngay khi vừa thấy Phong :

- Tôi chọn mãi mới được chiếc vòng nhựa trắng có cùng một kích thước với vòng cẩm thạch. Tôi nhuộm màu đỏ và cho máy mài lại. Khó nhất là phải làm cho nổi mấy đường gân màu đỏ cam. Nhờ cô Duyên chỉ dẫn tận tình chi tiết nên giờ đây tôi đoán anh trông thấy cũng phải nhầm giữa vòng thật và vòng giả. Này anh xem.

Phong ngắm nghía đôi vòng lóng lánh. Đẹp thật. Giống hệt cẩm thạch... bạc triệu, không có chỗ chê. Tuy thế Phong cũng hỏi Duyên :

- Duyên thấy thế nào ?

- Như khuôn đúc, chú ạ. Nhưng còn chữ "Chu" và "Vương" cháu không nhớ chữ Tàu nên máy khắc chưa được.

Phong gật đầu :

- Dễ quá. Để chú viết cho.

Chàng viết hai chữ Chu và Vương theo đủ các lối cho Duyên nhận mặt. Bà Long gật gù :

- Tôi không ngờ anh giỏi tiếng Tàu quá xá. Anh học hồi nào vậy ?

- Hơn ba năm rồi chị ạ.

- Tôi biết chữ Tàu nhưng chỉ những mẫu thông thường ở đồ nữ trang thôi, thí dụ "Phúc, Lộc, Thọ" hay "Cung, hỉ"... v.v... "Chu" và "Vương" là chữ riêng chỉ một dòng họ, tôi chịu.

Rất nhanh, máy khắc chữ tối tân đã làm xong nhiệm vụ. Bây giờ thì bà chủ hãng bảo :

- Các đồng nghiệp của tôi bây giờ nhìn ngoài cũng không thể biết nổi là vòng giả. Trừ phi họ... cầm lên tay thấy nhẹ.

Phong gật đầu :

- Như thế là chu tất chị ạ. Vì tôi có cho ai sờ mó đến đâu: Tôi sẽ trưng nó... trong tủ kính kín mít.

Bà Long góp ý :

- Vậy anh nên để lót một nền nỉ màu... đỏ nhạt bên dưới và dùng bóng đèn nhỏ chiếu ánh sáng xuyên qua lớp nỉ để óng ánh đẹp hơn.

Phong bảo Duyên :

- Duyên ra xe trước đợi chú.

Rồi chàng hỏi bà Long khi Duyên đã đi khuất :

- Chị tính hết bao nhiêu để tôi hoàn lại. Bạn là bạn và... công việc là công việc. Thật trước đây tôi không thể tưởng tượng được chị có thể làm đôi vòng giả y hệt vòng thật.

- Thôi để tặng anh.

Dù Phong nài ép bà Phong vẫn từ chối. Chàng đành bảo : -

Chủ nhật tới tôi muốn mời anh chị dùng một bữa cơm Tầu với tôi ở Chợ Lớn. Không biết anh chị nghĩ thế nào ?

- Rất hân hạnh. Nhưng... đó là anh trả tiền công tôi làm vòng... giả đấy phải không ?

Phong quả quyết :

- Chị nghĩ như thế oan cho tôi lắm.

Nhưng chàng lại cười và tiếp theo ngay :

- Nhưng tôi cũng không dám trái ý chị. Đàn bà muốn là trời muốn mà.

Một người đàn ông trạc bốn mươi tuổi vào cửa phòng làm việc của bà Long. Ông ta đứng tuổi nhưng rất khỏe mạnh và đẹp trai. Phong đoán biết đơn đả :

- Thưa anh, chị đã nói với tôi rất nhiều về anh. Tôi là Phong bạn của chị hồi còn đi học.

- Anh vui tánh quá. Lại tôi chơi tối nay nhé. Tôi cũng muốn được quen biết thân với những bạn của vợ tôi.

- Tôi bận lắm anh ạ. Cảm ơn anh. Tôi hy vọng mình sẽ gặp nhau sáng mai tại phòng triển lãm của nhà sưu tập đồ cổ Lý Tường Phát. Tôi đã mời và chị đang chờ anh về hỏi ý kiến anh trước khi nhận lời.

Thực sự thì như chúng ta biết, Phong ban nãy quên quấy chưa mời bà Long đi coi triển lãm. Nhưng được cái chàng mau mồm miệng và bà Long cũng rất hiểu tính nết người bạn cũ nên họ hội ý rất mau. Bà nói với chồng :

- Phải đấy anh ạ. Anh nghĩ thế nào ?

- Anh rất sẵn sàng.

Phong bắt tay ông Long ra xe. Ông đứng ở cửa vẫy theo cùng với vợ từ già chàng. Bỗng xe Phong rú lên rồi tắt máy. Chàng mở cửa xe hối hả nói :

- Xe tôi hết nước rồi. Xin lỗi chị cho tôi ít nước đổ vào xe nhé.

Ông Long để vợ đi chỉ chỗ cho Phong. Ông vẫn... là người đàn ông Đông Phương, không thích việc nhỏ mọn. Phong chỉ chờ có thế, chàng bảo nhỏ với bà Long :

- Xin chị tuyệt đối giữ kín việc làm giùm đôi vòng với mọi người và cả... anh nhà nữa nhé. Chừng tuần lễ nữa thì có thể nói ra ngoài được không hại gì. Xe tôi chỉ... thiếu nước tí xíu thôi, chị đừng lo lắm.

Bà Long mới vỡ lẽ là anh chàng thám tử vờ vẩn để dấn bà lời quan trọng. Phong nhẹ nhõm cả người khi ngồi trên xe hơi máy lạnh. Chàng đã đồng thời trả được... công khó của người bạn gái giúp mình bằng một buổi đi chơi hào hứng sáng mai ở phòng triển lãm, đồng thời tìm cho ông Lý Tường Phát thêm hai người khách sang trọng lượng lưu... dù người khách ấy không mua một món trưng bày nào cả.

Phong ghé lại nhà Minh thăm thằng bé. Cha mẹ Minh cho biết là thằng nhỏ đã đỡ nhiều. Nó chỉ còn hơi choáng váng lúc ngồi dậy và nhảy nhót mà thôi. Minh cũng quá xá lắm, nhiều phen muốn thử sức nên chạy chơi như thường và hơi... mệt. Phong hỏi thăm Minh vài câu. Rồi chàng điện thoại cho bác sĩ :

- Tôi là Phong ở nhà thằng bé Minh mới lỡ đầu lúc sáng đây. Xin bác sĩ cho biết Minh đã có thể làm việc rất nhẹ được chưa ?

- Chẳng hạn như...

- Như là nhận mặt một số người nào đó dính líu vào một vụ phạm pháp. Vì nhu cầu điều tra mong bác sĩ giúp cho tôi.

- Minh làm việc cũng chẳng hại gì. Nhưng tôi giúp ông bằng cách nào ? Phong suy nghĩ vài giây đồng hồ :

- Tôi muốn đem Minh đến một chỗ khác... nghĩa là khỏi nhà nó vào sáng mai.

- Khó quá.

- Ở đó có một số bức vẽ trẻ con...ồ... đang nô đùa chạy nhảy... đó là một điểm đặc biệt. Bác sĩ có thể viện lý do thằng Minh hiếu động nay phải nằm một chỗ, đầu óc tù túng khó chịu sẽ lâu lành để khuyên cha mẹ Minh đem con đến đó chơi một buổi để tâm thần thoải mái, giải thoát tất cả những dồn nén.

Giọng viên bác sĩ có vẻ ngạc nhiên. Nếu ông ta là bạn của Phong chắc chàng nói chuyện dễ dàng hơn nhiều. Đàng này, sáng nay vì quá cấp bách, Phong mời đại một viên bác sĩ lạ trên đường xe chàng đi. Phong thầm nghĩ : "Ông ta nệ cổ lắm. Ông ấy già rồi mà. Không chịu theo đúng... tiến bộ y học - dĩ nhiên là tiến bộ y học theo kiểu của Phong - Thật uổng công mình nói dối với cha mẹ Minh ông ấy là bạn thân của mình." Phong năn nỉ mãi, viên bác sĩ mới miễn cưỡng :

- Được rồi, tôi giúp ông. Ông đưa đây nói lại cho cha hay mẹ Minh gì cũng được.

Được viên bác sĩ nói chuyện, ông bà nhà giàu này mừng lắm. Đến khi ông bác sĩ khuyên nên tìm một nơi nhiều tranh ảnh trẻ con nô đùa chạy nhảy để Minh mau lành bệnh, đầu óc thư thái thì ông cha của Minh suy nghĩ đến nỗi đầu dây đằng kia cúp mất lúc nào không biết. Phong vờ vĩnh hỏi thăm :

- Bác sĩ nói gì thế ông.

- Tôi khó nghĩ quá.

Rồi ông nói chuyện ra. Phong yên tâm - ban nãy chàng nói chuyện với Bác sĩ rất thấp giọng, chắc chắn trong nhà không ai nghe rõ - và sốt sắng :

- Để sáng mai tôi sẽ đưa em Minh đi chơi giúp ông bà. Chỗ này tốt lắm. Theo sự hiểu biết của tôi em Minh rất mạnh khỏe.

Phong quan sát rất mau lẹ và rất sâu sắc. Lúc sáng ngồi chờ ông Lý Tường Phát cả nửa giờ đồng hồ, thời gian này đối với nhà thám tử quá đủ để chàng nhớ hết mọi vật trang hoàng trong cửa hàng và trong phòng riêng của ông ta. Các bức hí họa cổ về trẻ con chạy nhảy đối với chàng bây giờ... thật vô cùng quý giá.

Chàng mang được Minh đi nhận mặt đám khách đến xem - chàng đoán chắc thế nào tụi gian phi cũng mò đến để tìm hiểu vòng nào thật vòng nào giả - mà cha mẹ Minh vẫn không ngờ con mình hành nghề thám tử. Minh đã cho Phong biết cha mẹ nó vẫn nghĩ là con mình bị du dương gây sự, đập lỗ đầu và thấy Minh vẫn còn đau nên cũng không hỏi tội con trai vội. Phong đặc ý :

- Ta đoán không sai. Quả không uổng công ta đưa Minh về nhà. Để việc này cho nhân viên Cảnh sát thì

sự việc thêm rắc rối. Ông bà tắt sinh nghi, có thể cản trở công việc điều tra gần thành công.

Phong hẹn bảy rưỡi sáng mai sẽ lại rước Minh đi cùng với cha. Ông nhà giàu luôn luôn cẩn thận lo lắng cho đứa con. Ông tiễn chàng ra về.

Phong ghé qua nhà Quân bảo thằng bé sáng mai đến phòng triển lãm. Minh đau không hành động được thì Quân sẽ thế. Chưa chắc Chu Quốc đích thân đến xem trưng bày đồ cổ để có thể nhận ra là Quân chính là đứa trẻ gây sự với hắn hôm nọ mà sinh nghi, đề phòng. Đồng bọn năm sáu tên người Việt gốc Hoa của hắn chỉ rành mặt thằng Minh thôi. Đáng tiếc cho chúng là Minh lại... dấu mặt rất kỹ trong bóng tối. Phong gọi điện thoại lại nhà ông Lý Tường Phát. Tiếng ông oang oang :

- Cảm ơn anh Phong về chuyện đăng quảng cáo trên các báo và vẽ biển, băng vải kịp chiều nay. Nhưng... tôi không hiểu sao anh lại đề thêm là đặc biệt có đôi vòng ngọc "Chu" và "Vương" của ông già bạn tôi trong số đồ cổ triển lãm ? Anh nói thế tôi lấy đâu ra bây giờ ?

Phong cười :

- Ông khỏi lo. Tôi sẽ mang đến sáng mai, trước 8 giờ. Ông sửa soạn giùm tôi hai chiếc hộp thật đẹp, để vừa đôi vòng ngọc đeo tay đàn bà, kích thước thông thường ấy mà. Nếu được nên lót nhung hay nỉ đỏ nhạt và rọi đèn cho có ánh đỏ lộng lẫy thêm thì tốt nhất...

- Tôi hiểu...

- Ông cứ bảo là của ông bạn già cho mượn trưng bày với những khách đến xem. Tôi mong ông sẽ hài lòng vì sáng mai có rất nhiều nhân vật quan trọng tai mắt trong và ngoài nước đến dự.

- Có những ai xin anh cho biết để tôi liệu bề đón tiếp ?

- Có cả hàng Đại sứ, Tổng trưởng... đủ cả... Tôi muốn nhờ ông một chút nữa nhé.

- Xin anh cho biết.

- Ông dời dùm tôi những bức tranh họa trẻ con chơi đùa chạy nhảy hồn nhiên vào phòng trong nhìn ra gian hàng. Có phải ông dùng gian hàng làm phòng triển lãm không ?

- Phải nhưng anh bảo tôi làm thế...

- Mục đích gì phải không ? Dài lắm sẽ giải thích với ông sau nhé. Tôi... chưa ăn tối đói bụng lắm rồi... chào ông... xin phép ông...

Phong ngắt điện thoại gọi sang đường dây nhà Sang. Chàng nghe tiếng ông già :

- Phong đấy phải không ?

- Vâng, mọi sự ổn thỏa lắm. Tôi cho quảng cáo cuộc triển lãm đồ cổ sáng mai của ông Lý Tường Phát trong đó có cả đôi vòng ngọc thạch. Việc đôi vòng hôm nay chắc Duyên đã nói chuyện với anh rồi...

- Có nói rồi...

- Tôi quảng cáo gọi sự chú ý vừa phải của người đọc về đôi vòng vì ồn ào quá sẽ dễ cho bọn gian sinh nghi. Nhưng thế này cũng đến tai bọn chúng.

- Tại sao ?

- Tôi đánh tiếng gián tiếp qua trung gian một người bạn gái tín cẩn... mới quen đến viên quản lý hãng chuyên chở đường biển Mạnh Tư...

- Thế à ?

- Phải. Thôi chào anh. Sáng mai nhớ đi dự nhé. Bây giờ thì khá khuya khoắt rồi.

11 giờ. Phong ngại ra đường kiếm tiệm ăn tối. Chàng lục lấy đồ nguội ăn đỡ. Chàng tự nhủ : "Kế của ta là hư hư thực thực khó lường. Bọn gian gian chắc chẳng khi nào lại dám tưởng tượng là ta dùng lại một kế dẫn dụ chúng mà... chính chúng đã rõ trong cuốn băng nhựa ghi âm. Vòng ngọc giả, vòng giả rồi lại thành vòng thật. Chúng sẽ còn phải điên đầu nấn ná ở lại đây vài hôm nữa chứ chưa đông đi mất ngay. Và chỉ vài hôm thôi, ta sẽ xoay chuyển lại tình thế. Tuy rằng có đôi phần mạo hiểm trong kế hoạch nhưng ta phải chấp nhận may rủi. Chắc chắn ta sẽ thành công. Ha ha... ha ha ha..."

Cuộc Triển Lãm Của Ông Lý Trường Phát

Phong dậy sớm từ 5 giờ sáng. Chàng không quên tập thể dục như thường lệ. Rồi... vào ăn điểm tâm thật no nê. Chàng cần có sức để đối phó với những việc dồn dập có nhiều phần nguy hiểm sẽ xảy đến buổi sáng hoặc chiều ngày hôm nay. Đồ nghề của Phong được thu gọn trong một sắc tay bằng da nhỏ, phải nói một túi xách thì đúng hơn. Nhìn hình dáng bên ngoài trông cũng khá giống sắc tay của đàn bà.

Phong đợi đến gần giờ hẹn mới lấy xe hơi đến rước Quân trước và Minh sau. Trong lúc chỉ có Phong và Quân trên xe chàng dặn dò Quân một vài điều cần thiết. Phong sẽ chạy đi mượn một xe Honda nhỏ dựng sẵn một nơi nhất định cho Quân sử dụng trong trường hợp bọn gian rồi phòng triển lãm bằng xe hơi. Phong vồn vã bắt tay ông bố của Minh. Ông này lo lắng cho con thái quá. Phong phải bật cười :

- Ông đừng lo. Tôi sẽ ở luôn bên cạnh Minh để săn sóc phòng bất trắc. Ông cứ yên chí đi làm việc như thường ngày.

Ông ta coi bộ cũng không yên tâm lắm. Coi chừng ông tiếc lời hứa hôm qua mà không cho Minh đi nữa thì kế hoạch của Phong đổ vỡ hết.

Chàng trấn an bằng lời quả quyết :

- Ông nhìn thẳng vào mắt tôi xem tôi là người thế nào...
- Tôi biết ông tử tế...
- Tôi bảo đảm là Minh sẽ bình phục sớm hơn cả tuần lễ... sau buổi đi chơi sáng nay.

Chàng bắt tay từ giã ông ở phòng trong nhà ông Lý Trường Phát. Ông lưu luyến nhìn Minh mãi mới chịu đi. Phong vào ngay phòng tắm hóa trang. Chàng đội thêm một mái tóc giả bù xù, bộ râu cố hữu Phong tiếc không muốn... cạo nên chàng dùng một thứ dầu nhuộm đặc biệt bôi vào biến nó thành một màu nâu nâu đỏ... phù hợp luôn với mái tóc giả. Thật là nhất cử lưỡng tiện. Phong lấy xe... taxi đi lại nhà một người bạn chàng gần đó. Anh ta còn ngái ngủ. Phong riếu :

- Làm gì mắt nhắm mắt mở thế kia ? Trông xấu trai quá.
- Tôi chưa kịp rửa mặt đánh răng nữa kìa... Mời anh vào chơi.

Phong hỏi :

- Xe Honda của anh tốt chứ ?
- Thì đều đều như thường.
- Sáng nay anh có xài đến không ?
- Anh...
- Tôi muốn hỏi mượn anh ngày hôm nay. Xe hơi tôi bỏ garage. Anh cũng biết thám tử mà không xe... thật chẳng khác chi cao bồi mất ngựa giữa sa mạc.

Anh bạn sốt sắng :

- Anh cứ lấy đi. Tôi nhờ anh bạn cùng sở bên cạnh đây chở đi làm một thể cũng tiện. Anh đừng lo cho tôi.

- Cám ơn anh lắm. Phong mượn luôn chìa khóa xe và... thẻ chủ quyền nữa để cho người xử dụng được hợp pháp. Chàng trở lại phòng triển lãm thì đã 8 giờ thiếu 5. Chàng đích thân đặt đôi vòng cẩm thạch vào bên trong hai chiếc hộp rất đẹp kia và tìm Quân giao chìa khóa xe và... rút lui lặng lẽ như bóng ma.

8 giờ 30 là khai mạc. Phong đứng lẫn vào đám đông ở xa xa. Chàng nhìn ông Lý Tường Phát hờn hờ ra vào tiếp rước quan khách. Ông ta nhiều lúc không được đằng hoàng lắm, hơi nhún nhường đến độ tự hạ mình thái quá. Chàng cười trong bụng : - Nhà buôn mới cần chiều để lấy lòng người ta. Thám tử như mình dầu nguy hiểm nhưng ung dung tự tại hơn nhiều. Khỏi phải ra luồn vào cúi làm con người... hèn đi. Mà có lẽ bản chất con người ông Phát như vậy. Ông có hai bản thể : một là nhà sưu tập hào phóng chịu chi, hai là con buôn chính hiệu. Lúc này ông đang so kè bớt một thêm hai... về thu đoạt cảm tình của những người có thể sau này thành một mối tiêu thụ hàng hóa của ông. Ông già ba Sang cũng tiếp tay phụ với bạn. Ông đang sang sảng :

- Thưa Quý Vị, Tôi mạn phép trình bày một chút về đôi vòng ngọc thạch. Quý Vị thấy về nước và màu sắc, độ bóng bảo đảm không có một đôi thứ hai nào có thể sánh được. Đôi vòng này của họ Chu ở bên Tàu và biểu tôi để đền ơn. Lúc đó cẩm thạch xanh và sau nhiều đời chôn theo dưới quan tài, nó đã đổi sang màu đỏ đều và toàn bích như quý vị đang thấy. Tôi đã cẩn thận đặt một số vòng giả khắp nơi để đánh lừa kẻ gian phi. Và mới ngày hôm qua đây, sự đề phòng ấy không phải là vô ích vì kẻ gian đã dám quật mồ ông Nguyễn Thân, anh ruột của tôi để đoạt... một chiếc vòng giả...

Đám đông cười ồ lên chế nhạo. Ông già tiếp :

- Tôi xin bảo đảm trên lương tâm của tôi một điều : đôi vòng quý vị đang ngắm nơi đây là vòng thật, vòng thật... Có phải không ông Lý Tường Phát ?

Ông Phát gật đầu :

- Bạn tôi vì tôi mà cho mượn đôi vòng trị giá đến nhiều triệu bạc. Tôi xin cảm ơn bạn trước tất cả quý vị đây. Ông tiến lại bắt tay ông già. Đôi vòng càng sáng lấp lánh tỏa hào quang màu đỏ quý giá hơn bao giờ hết. Phong kín đáo quan sát thái độ của tất cả mọi người có mặt trong phòng triển lãm, nhất là đám đông đang xúm xít quanh đôi vòng cẩm thạch kia. Các bà các cô thích nhất, có tiếng trầm trồ :

- Ước gì tôi có một đôi !

- Làm gì có đủ tiền sắm vòng cẩm thạch bây giờ. Nghe nói giá tiền lên đến nhiều triệu bạc.

Một bà khác thực tế hơn :

- Nhìn đôi vòng biết ngay là đồ quý kỳ phong gió, đeo tốt lắm. Nhưng có tiền chồng ngay tại chỗ chắc gì chủ nhân chịu bán. Ông ta cũng giàu có lớn.

Phong hơi thất vọng. Chàng chưa tìm được một kẻ nào có đáng điếu khả nghi đáng chú ý.

Chàng từ xưa vẫn tự hào là khó có ai qua mặt chàng được trên đời này nên đành giải thích là chắc bọn gian chưa đến phòng triển lãm đó thôi. Minh và Quan đứng bên phòng trong nhìn qua khe cửa thấy rất rõ. Minh cũng đang mồi mệ vì đông người quá, hoa mắt lên thì một bóng người mặc áo veste màu tím rất sang

trọng bước từ cửa vào. Suýt chút nữa Minh đã la lên nếu Quân không kịp bịt miệng bạn lại :

- Hẳn đó.

- Hẳn nào ? Mà nói rõ cho tao làm phận sự.

- Tên giả làm phu xe xích lô tông vào tao rồi sau đó dùng gậy gỗ khện tao đó. Hôm nay hẳn chải đầu bóng láng, cạo nhẵn nhụi râu ria lờm chờm, lại mặc bộ đồ lớn nên lúc đầu tao nhìn không ra.

Minh dừng lại một chút rồi hậm hực :

- Tức quá ! Tao không nằm liệt dễ gì nó đứng ung dung thế kia được. Tao khện nó lại một cây sắt bẽ đầu mấy hồi.

- Tao theo nó nhé.

- Mà cẩn thận lắm mới được. Thằng đó giỏi võ, nhanh nhẹn lắm chứ chẳng vừa đâu. Mà năm luôn là tao buồn... đứt ruột.

Phong chú ý đến một thanh niên mặt trắng, dáng điệu trí thức. Anh ngắm mãi đôi vòng ngọc dường như không biết chán. Duyên từ xa tiến lại gần, thân mật :

- Anh Hưng đến coi triển lãm phải không ?

- Đúng đấy Duyên ạ. Tôi nghe quảng cáo có đôi vòng ngọc thạch của gia đình Duyên nên đến xem. Sao lạ vậy hả Duyên ?

Phong càng lúc càng thấy Hưng có nhiều nét khả nghi. Hưng là bạn của Duyên và biết rõ chuyện xảy đến cho gia đình Duyên rồi - chỉ cần nghe cách nói chuyện của Hưng là biết - nhưng giữa chỗ đông người anh ta gợi chuyện đó ra làm gì ? Phàm cái gì người ta muốn dấu, mình không nên hỏi tới. Duyên suy nghĩ :

- Anh Hưng theo Duyên ra đây. Duyên nói cho nghe.

Phong lảng vảng theo hai người bạn trẻ một cách kín đáo. Duyên không thể ngờ được rằng chú Phong lại chỉ cách mình có vài thước ngăn ngủi mà thôi. Phong mỉm cười. Chàng biết Duyên sẽ thi hành đúng kế hoạch của chàng.

- Anh Hưng đừng nói với ai hết nghe. Vòng mất là vòng giả đó.

Hưng vắn lại :

- Đó là sự thật mọi người ở đây đều biết công khai vì ba Duyên mới nói ra miệng ban nãy mà. Sao Duyên lại bảo tôi dấu chuyện đó ?

Duyên thoáng biến sắc. Phong đứng xa cũng lo dùm cho cô. Chàng biết Duyên không quen... nói dối trí trá như chàng. Nhưng vô cùng bất ngờ, Duyên bảo :

- Anh Hưng nghĩ cũng phải. Nhưng hai chiếc vòng mất thì... Một thật một giả.

Những lời sau cùng Duyên hạ giọng thấp nghe như những tiếng thì thầm. Phong là người đứng gần cô nhất. Dĩ nhiên không kể Hưng. Trong đám khách đến xem triển lãm và chàng thính tay đặc biệt thế mà cũng chỉ nghe được thoáng qua như hơi gió. Chắc chắn rằng ngoài Phong và Hưng ra, mọi người trong phòng hiện diện không thể biết được là Duyên đang nói gì.

Hưng cười :

- Vòng nào thật vòng nào giả ?

Duyên bí mật :

- Thiên cơ bất khả lậu !

Hưng cũng chẳng hỏi thêm gì nữa. Anh ta hẹn với Duyên một buổi đi chơi vào tuần tới bằng ca nô trên sông Sài Gòn. Duyên vui vẻ nhận lời. Phong bám sát Hưng như hình với bóng. Và bóng là bóng ma vì người bị theo không thể phát giác ra được. Chỉ thoáng cái Hưng rời phòng triển lãm và ra xe hơi Citroen đậu sẵn có tài xế lái. Phong nhìn thấy băng sau chêm chệch một bóng dáng và khuôn mặt quen thuộc : Chu Quốc. Chiếc 2 CV lập tức vọt đi như tên bắn. Xe cũ kỹ ọp ẹp nhưng máy rất mạnh và êm như ru. Phong vội vàng vòng ra xe hơi của chàng rồi đuổi theo ngay. Phong thấy xe cộ dần dần thưa thớt. Chiếc 2 CV rẽ vào một hẻm lộ nhỏ. Đường đất xe chạy tung bụi mù mịt có tác dụng đối với Phong tựa như một con dao hai lưỡi. Vừa che chở cho chiếc 2 CV dễ dàng biến mất vừa... che chở cho xe Renault của chàng khó bị phát giác theo dõi chúng hơn.

Đang ngon trốn trên đường với tốc độ gần 80 cây số giờ bỗng Phong thẳng lại rất gấp. Xe chàng cách chiếc 2 CV chừng mười thước tây. Rất may chàng phản ứng lẹ và thật tinh mắt, nếu không với tốc lực 80 cây số giờ và đám bụi mù kia thế nào hai xe cũng tông vào nhau dữ dội.

Phong cầu nhàu :

- Đường xấu mà tụi nó ham chạy mau. Bộ chúng muốn ta ăn bụi hay sao chứ ? Chẳng bao giờ địch thủ của Phong phát giác được là bị chàng theo dõi. Phong cũng không tin lần này là ngoại lệ. Chàng nghĩ bụng chắc bọn gian làm chuyện lén lút nên chúng luôn luôn hấp tấp. Phong vọt xe qua mặt chiếc 2 CV đang đậu lại bên lề đường.

Chàng cố ý phóng thật nhanh và rất bất ngờ lao vút qua chiếc 2 CV để bụi đường xoáy thành cơn lốc nhỏ tung lên như một đám mây. Phong thành công vì chàng thoáng liếc qua thấy mấy người đang ngồi trong chiếc 2 CV quay mặt đi ôm lấy hai mắt. Tên tài xế buột miệng một câu chửi thề tục tĩu.

Thế này thì chúng không thể nhận ra chiếc xe hơi đang vượt qua là xe của thám tử Phong. Đáng tiếc ! là chúng không có đôi mắt trở phía sau lưng. Phong dừng xe trước cửa một quán cà phê nhỏ xíu cách chỗ chiếc 2 CV đậu chừng 50 thước. Quán cà phê trông ra hai mặt đường và Phong đậu xe hơi của chàng theo con đường ngang trong lúc chàng chọn một chiếc bàn ở mặt tiền con đường dọc và quan sát về hướng chiếc Citroen, Hưng bước xuống xe và Chu Quốc cũng bước xuống. Hai người nói chuyện bằng lời và bằng... cả dáng điệu nữa nhưng Phong không đoán được nội dung câu chuyện trao đổi giữa hai người. Lờ mờ chàng biết là Hưng đang nói về chiếc vòng ngọc thạch vì anh ta chỉ trỏ vào cườm tay. Chu Quốc lắc đầu có vẻ phản đối. Hưng cãi lại. Một lúc khá lâu Hưng đưa tay cho Chu Quốc bắt tỏ ý muốn từ giã để chấm dứt cuộc cãi vã. Chiếc 2 CV quay đầu trở lại Sài Gòn. Phong vội vã trả tiền, lấy xe hơi rượt theo nhưng xe chàng... kẹt đèn đỏ. Chàng đành dương mắt nhìn chiếc Citroen mất hút phía xa xa. Phong không phải là người có thói quen hay tiếc nuối. Chàng phân vân chẳng biết có nên đập cửa nhà Hưng hay không trong một giây rồi dứt khoát thái độ. Tạm thời chàng chưa nên chạm mặt Hưng, người mà Phong tin là có liên hệ với kẻ cướp. Nếu Hưng trong sạch, vô tội thì sao chàng ta hỏi vặn vẹo, điều tra Duyên để báo cáo với Chu Quốc ngay sau đó làm gì ? Phong ngờ là bọn cướp có nội ứng và kẻ nội ứng cho chúng là Hưng, bạn thân

của Duyên.

Một tia sáng lóe lên ngời sáng trong đầu Phong : Hưng chính là người giật chiếc vòng ngọc đeo ở cổ tay Duyên trong buổi lễ hợp mặt mấy ngày trước. Rất có thể như thế lắm. Quân theo sát nút tên lạ mặt mặc veston màu tím. Hắn ta đi quanh co trong phòng triển lãm rồi sau cùng dừng lại rất lâu ở món nữ trang, vòng, kiềng của bà hoàng hậu Trung Hoa đời nhà Thanh nằm ở trong tủ kính sát bên cạnh chỗ trưng bày đôi vòng huyết dụ. Hắn luôn luôn liếc sang bên cạnh. Quân muốn chạy lại bắt nọn hắn một câu xem có kết quả chi không nhưng rồi dừng chân đứng lại. Nhanh nhẩu đoảng chắc chắn sẽ bị anh Phong la. Phải tạm thời dấu kín tông tích, hành vi của mình tới lúc nào hay lúc ấy. "Hắn" quay sang bên cạnh hỏi một cô giúp việc của ông Phát :

- Đôi vòng này bán không cô ? Tôi muốn mua...

Cô lắc đầu :

- Ông Phát được người bạn cho mượn trưng đấy thôi. Tôi chắc ông sẽ không được vui lòng lắm vì đôi vòng không bán.

"Hắn" nhất định :

- Giá bao nhiêu tôi cũng mua. Miễn là tôi được xem qua tận tay để biết giá trị vòng thật hay... vòng giả.

Nếu Phong còn ở lại trong phòng triển lãm - nói thế vì chàng đã ra ngoài theo dõi Hưng và Chu Quốc từ 15 phút trước - ắt chàng sẽ phải bỏ... Hưng để bám lấy tên áo tím, một mục tiêu rõ rệt hơn. Quân cố nén lòng nghe tiếp câu chuyện :

- Tôi rất tiếc. Tôi đã bảo là vòng không bán. Nếu ông muốn hỏi thêm xin mời vào gặp thẳng ông chủ tôi, ông Phát.

"Hắn" vội rút lui :

- Cám ơn cô. Tiếc cho tôi quá. Chào cô.

Hắn nấn ná, ngắm nhìn đôi vòng trân trân một lần chót rồi rào bước ra cửa. Quân lẻo đẻo theo sau. Tên lạ mặt vẫy một chiếc taxi vừa trờ tới và leo lên. Quân lấy xe Honda và theo dõi, nó cẩn thận chạy xa chiếc taxi một chút vì đường vắng và nó chưa... tin hẳn vào tài thám tử của mình. Chiếc taxi ra đến lộ, trực chỉ Thủ Đức. Đến làng Đại Học taxi ngừng lại. Tên áo tím bước xuống xe, đi bộ vô trong. Quân dựng xe Honda ở một xó tối để tiện theo dõi bằng... hai chân hơn. Tên mặc áo veste đang đi nhanh bỗng chậm lại. Quân chỉ cách hắn độ 10 thước. Nó vội thụt vào nấp sau bụi dâm bụt lửa xòa. Quả nhiên "hắn" ngó lại, mắt láo liên như sợ có người đi theo. Bỗng một đứa nhỏ chừng 10 tuổi chạy ra :

- Anh vào nhà để anh Bảy hỏi thêm chuyện gì ?

- Ủ.

Chỉ một tiếng ừ cộc lốc. Cánh cửa phòng khách của căn nhà số 18 lô H đóng lại. Quân đến ngay trước cửa sắt, núp sau cây cột gạch to lớn nhìn vào trong nhà. Nó phải hơi thụt xuống dấu cái đầu đen đen vì nó cao hơn cây cột. Quân cười tươi, tự nhủ : - Hên mình quá đi. Cửa phòng khách đóng thì cửa sổ... cũng đóng. Nhưng là cửa kính trong suốt nên bọn chúng bàn những gì mình chỉ cần nhìn miệng mấp máy là đoán biết hết. Thực tế Quân chẳng may mắn chút nào. Nó đã tưởng bở. Bọn gian có ngồi ở cửa sổ, môi mấp máy

thực, nhưng lại là... tiếng Tàu. Quân cũng lâm vào hoàn cảnh như Minh trước đây ở quán hủ tiếu Lợi Ký. Thật tức chết đi được.

Nửa giờ sau, bọn chúng mở toang cánh cửa lớn phòng khách. Một tên mặt rỗ hoa oang oang... bằng tiếng Việt :

- Coóng à. Mày đừng ý được ông chủ cứng mà làm tới với tui tao. Nếu cần tao sẽ giết mày !

Tên mặc áo veston tím cười lạt :

- Tao rất sẵn lòng so tài với mày nhưng phải sau buổi họp tối nay ở kho hàng đã.

- Tui mình có nhiều kho quá. Mày muốn nói kho nào?

- Kho của hãng Mạnh Tư.

- Mày nhất định mấy giờ đi cho tao sửa soạn ?

- 2 giờ sáng.

- Tốt lắm.

- Tốt lắm. Quân suy nghĩ một chút rồi lẩn ra chỗ dựng xe. Nó phải về Sài Gòn báo cho anh Phong hay tin này mới được. Bọn gian sẽ hội họp ở kho hàng Mạnh Tư đường Khổng Tử vào đêm nay trước 2 giờ sáng. Phong, Minh và Quân họp nhau ngay ở nhà của Phong. Phong hỏi :

- Có phải tên say rượu trước tiên hồi sáng hôm qua là tên mặt rỗ không ?

Minh nhớ lại trong trí gật đầu :

- Đúng hẳn đấy anh Phong. Vậy hẳn là một phần tử bất mãn trong tổ chức.

- Còn tên Bảy là đứa nào?

- Em không biết.

Phong xoa đầu Quân :

- Em giỏi lắm. Nhờ có em đêm nay bọn chúng khó thoát khỏi lưới pháp luật. Anh và nhân viên sẽ chờ chúng ở kho hàng của hãng Mạnh Tư. Chắc ăn anh cho bố trí từ chiều, sâm sấm tối.

- Tên giả phu xích lô tên là Coóng. Em thấy nó có dáng điệu của một kẻ cầm đầu lũ gian phi.

- Anh biết rồi. Thôi hai em ở lại đây. Anh ra Sở Cảnh Sát bàn tính kế hoạch phối hợp.

Phong đi rồi, Minh buồn bã bảo Quân :

- Chắc tối nay tao phải ở nhà. Tao còn đau đầu và ba má tao sẽ không cho phép tao đi.

Quân quả quyết :

- Tao tin mày sẽ được đi. Vì có anh Phong xin phép dùm cho.

- Tại sao anh ấy xin phép ?

- Là vì mày nhận biết mặt sáu tên trong bọn gian. Nếu chúng thoát chạy và lẩn vào dân thì phải cần đến mày nhận diện chúng trong số những người lương thiện để việc điều tra dễ dàng và mau lẹ hơn. Minh sung sướng :

- Mày có lý. Ôi ! Tao sung sướng đến chết đi được. Tao sẽ được đi tối nay. Quân lấy làm lạ :

- Mày không thích ở nhà ? Ba má mày cưng mày lắm mà.

- Đành là thế. Nhưng ở nhà nhiều quá cũng chán.

Minh nói tiếp giọng vững tin :

- Mình sẽ thành công.

- Tao cũng tin thế nhưng nói thật mà đừng giận...

- Nói đi.

- Mà hơi quá chủ quan.

Minh chứng minh một cách cụ thể :

- Tao không lạc quan quá đáng đâu. Đây mà xem ngày hôm nay mình bắt tay vào việc với tất cả những xui xẻo. Tao bị thương nằm một chỗ, anh Phong vì quá cấp bách không mượn được xe khác để làm chân chạy đã phải dùng xe cũ của anh. Thế mà tụi gian không nhận ra xe anh, cũng chẳng hay là bị mà theo dõi. Làm việc gian mà như thế là đến ngày tàn.

- Và bây giờ mà tin là càng lúc mình càng hên hơn ?

- Phải. Vận may bám dính mình rồi. Tao tin là mình sẽ là kẻ chiến thắng trận sau cùng.

- Tao cũng... ráng tin như thế.

Phong và Minh cùng các nhân viên cảnh sát bố trí đã có mặt ở những địa điểm xung quanh kho hàng Mạnh Tư. Còn Quân và một hai nhân viên nữa thì canh chừng căn nhà ở trên hương lộ, nơi Hưng đang ở. Phong sợ ở kho hàng bọn gian hội họp đông đảo sẽ kháng cự mãnh liệt hơn nên cần đến đông nhân viên hơn. Bầu không khí căng thẳng lạ thường tiếp diễn đến 10 giờ đêm. Bắt đầu là tên mặt rỗ hoa vào kho rồi đến những đồng bọn khác. Coóng và hai tên nữa không thấy mặt đâu cả. Rồi Chu Quốc và một người đàn ông Trung Hoa còn trẻ - đó là Quách Tràng - tổng cộng Phong đếm được 5 người vào kho. Tất cả đều quen mặt với Minh ngoại trừ Quách Tràng. Chúng toàn nói tiếng Tàu xí xố. Lần này chúng không qua mặt được ai nữa vì đã có Phong... làm thông ngôn cho tất cả các bạn đồng nghiệp.

Ngay phút đầu tiên chàng đã biết được tên Quách Tràng. Phong lắng tai nghe cuộc thảo luận rất ngắn của chúng qua một cái máy nghe có sức hoạt động cực mạnh dùng thu tiếng nói của những người trong kho :

- Anh Tràng có thể bắt đầu cuộc cầu hồn được rồi.

- Khoan đã ông Chu, tôi muốn nói một câu.

- Mà nói đi Bầy.

- Ông Chu phải loại thằng Coóng. Nó ăn chặn đầu bớt đuôi của chúng tôi.

Có tiếng cười ha ha vang dội. Rồi tiếng Chu Quốc nói :

- Tao sẽ đền bù thiệt thòi cho mà và các anh em khác... sau khi đào lấy được kho tàng...

Phong vô cùng sửng sốt. Chàng nghe nói :

- Bây giờ thì mà có chịu im cái miệng ngay đi không ? Chúng tao mất bao công phu mới tìm lại được đôi vòng. Tao nói để mà rõ, đôi vòng này là tén vật để người chết canh giữ kho vàng chịu nhập vào xác phàm trở chỗ và cho phép người nhà họ Chu lấy đi. Ông tổ họ Chu sợ con cháu xài phí tiêu tán hết sản nghiệp khổng lồ và vì thời kỳ loạn lạc, giặc cướp nổi lên như rươi mới đem kho tàng chôn dấu, kỳ hạn

chừng nào đôi vòng ngọc đã được yếm này màu đỏ huyết là lúc ấy con cháu có thể lấy kho tàng. Chu Quốc hình như hứng chí lại tiếp tục thao thao bất tuyệt :

- Đáng tiếc là tao không biết đây là vòng thật hay giả nên chưa mang đôi vòng đi xa khỏi Sài Gòn. Tao không muốn chọc giận thần giữ của những giờ đây đành thử thách vậy. Thăng Hưng bảo tao là đôi vòng tại mình lấy được một thật một giả. Tao cứ làm đại cho mau đạt kết quả. Thế này nhé : Nếu một thật một giả thì thần giữ của sẽ không hiện lên chỉ chỗ và ngày mai mình sẽ tiếp tục tìm cách đoạt đôi vòng triển lãm. Còn hai cái vòng đều thật thì chúng mình sẽ thành công ngay đêm nay. Sáng mai đông sớm.

Quách Tràng xen vào :

- Không thể vì chuyện xích mích nhỏ mọn giữa thằng Coóng và thằng Bảy mà làm hư đại sự chúng tao. Thằng Coóng sẽ phụ trách việc đào tìm kho tàng trong đêm nay. Muốn thanh toán nhau thì sáng mai sẽ hay. Anh Quốc này, tôi chỉ giận thằng Hưng.

- Nó còn trẻ con quá anh Tràng.

- Trẻ con gì. Nó là cháu ruột anh, dù làm con nuôi họ khác vẫn là cháu anh. Nó không chịu giúp sức mình. Tôi ước thử xa xôi mấy lần nhìn thái độ biết không được là bỏ ý định lôi cuốn nó ngay.

- Tôi cũng đâu dám ép một tên miễn cưỡng vào bọn mình. Tôi vờ như vô tình hỏi về đôi vòng ngọc nhà họ Chu của mình, nó thẳng thắn cho biết hết... trong cơn say rượu. Nó chắc chắn không biết là tại mình tổ chức đoạt lại đôi vòng ngọc gia bảo. Sáng ngày nay tôi vờ tranh luận chọc cho nó tức, nó sùng lên phun ra rằng con Duyên bạn nó bảo rằng đôi vòng một thật một giả. Ha ha... ha ha... khi tôi muốn khai thác ai thì chẳng bao giờ nạn nhân đỡ đòn được cả.

- Nhất anh rồi.

Quách Tràng bỗng gằn giọng :

- Tao cảnh cáo thằng Bảy lần chót. Mày không được nói tiếng Việt lúc bàn chuyện. Bộ mày muốn cả Sài Gòn này sôi lên đi lùng kiếm tại tao sao ?

Một người nữa lù lù xuất hiện. Ông ta người Tàu, người gầy đét như con mắt từ một gian phòng nhỏ xíu tối tăm ở góc trái nhà kho đi ra. Chu Quốc, Quách Tràng đồng kính cẩn :

- Kính chào bác.

- Giờ này tốt. Chúng mày thắp hương lên bàn thờ để tao bắt đầu lễ cầu hồn.

- Cháu rất cảm ơn bác giúp đỡ.

- Đừng khách sáo.

Chu Quốc đốt hương lên. Đèn le lói trong kho hàng được tắt nốt đi. Trên bàn thờ có vẽ một người con gái xoa tóc trên nền giấy ngả màu vàng. Trầm hương nghi ngút. Những lá bùa lạ lùng chẳng chịt như mạng nhện trên những miếng giấy bồi cứng dựng đứng. Có thêm cả một tấm gương soi phản chiếu sáng quắc trong bóng tối.

- Thắp nến nữa chớ.

- Dạ thưa cháu quên, Bác đợi cháu một chút.

Ánh nến vẫn chẳng làm cho không khí bớt thê lương huyền bí chút nào. Ông già kia ngồi yên lặng, mắt

nhằm nghiền như xác chết một lúc lâu. Nến cháy bập bùng gần hết. Bọn Quách Tràng, Chu Quốc lặng thinh không dám hỏi han cử động mạnh. Ông già từ từ đeo hai chiếc vòng ngọc đỏ lấp lánh vào hai cổ tay. Ông lim dim thả hồn đi đâu ấy.

Từ nãy giờ Phong và những nhân viên cảnh sát nhìn qua một khe vách nhỏ ngang hông kho hàng vào bên trong. Tên Bảy gác cửa nên không thấy những người bí mật đang thi hành phận sự này. Minh và Phong có cảm giác lạc loài vào một thế giới khác, lùi lại hàng ngàn năm khi con người còn thờ thần sông, thần sét, thần sấm chớp, thần mưa, thần gió, Minh buột miệng :

- Không hiểu hồn người chết giữ của có về thật hay không hả anh Phong ? Chúng cầu hồn theo nghi lễ gì thật kỳ dị.

- Làm quái gì có hồn người chết về. Không tin em rán chờ kết quả lát nữa sẽ rõ. Chúng sẽ thất vọng vì không tìm ra kho tàng... tưởng tượng đâu. Nói thế nhưng Phong cũng không chắc chắn là mình nói đúng. Khoa học hiện thời có nhiều điều chưa giải thích thỏa đáng được. Tuy thế Phong vẫn không tin là có ma, có hồn người chết thật.

Bên trong ông già bắt đầu nói lảm nhảm. Phong cố lắng tai nhưng chàng đành chịu thua.

Ông ta nói quá nhỏ, không thể nghe rõ được. Giọng ông cao lên từ từ, nghe lạnh lạnh như tiếng đàn bà :

- Thần nữ truyền cho con cháu nhà họ Chu được phép hỏi.

- Bẩm Thần nữ ngài có cần dùng chi không ? Chu Quốc nói.

- Không.

- Chúng con xin cầu ngài chỉ chỗ chôn kho tàng. Chúng con rất muốn ngài được siêu thoát.

- Ở trong ngôi nhà thờ họ Chu.

Quách Tràng sững sốt :

- Nhà thằng Hưng đang ở đấy anh Chu Quốc. -

Bẩm Thần Nữ trong nhà thờ ở phòng nào ?

- Ngay phía dưới bàn thờ. Rồi ông già ngừng nói, đầu cũng lão đảo chậm lại không thành vòng tròn như trước. Ông hét lên một tiếng sắc nhọn rồi gục đầu xuống.

Chu Quốc la lên :

- Thần Nữ thăng rồi. Anh Tràng lấy đèn tôi cái máy vô tuyến gọi cho thằng Coóng.

Quách Tràng lấy một cái máy liên lạc, thứ Cảnh sát vẫn dùng đưa cho Quốc. Chu vội vàng vạy máy hoạt động nói vồn vện mấy chữ :

- Coóng đào cho tao ở nhà thằng Hưng, dưới nền gạch tàu, vị trí dưới bàn thờ tổ đó nghe.

- Thừa phải khiêng bàn thờ sang phòng bên sao ?

- Ủ. Mau lên. Quốc nói Phong nghe hai bên đối đáp không sót một chỗ nào. Ông Cò vội dùng máy vô tuyến liên lạc với nhân viên bao vây chung quanh nhà Hưng sửa soạn ập vào. Ông Cò tiến lại gõ cửa kho hàng. Một người Cảnh sát hô lớn :

- Mở cửa mau. Cảnh sát.

Không có tiếng trả lời. Phong vẫn nhìn qua khe hở. Chàng thấy năm tên gian rút dao trong túi vải dài chúng mang theo từ xe hơi. Phong chờ đợi những giây nghệt thở sắp tới và chàng sẵn sàng tiếp tay với nhân viên Cảnh sát chế ngự bọn gian. Ông già lẳng lẳng rút một khẩu súng tiểu liên ra cầm tay. Ông bảo bọn kia :

- Dao của chúng mày có ích gì. Liệu tẩu đi tao cản hậu.
- Bác đưa súng cho cháu. Quách Tràng năn nỉ.
- Không được. Tao đã quyết.

Phong nháy mắt ra dấu cho ông Cò. Chàng lấy súng lục cầm tay ngắm nghía cẩn thận qua khe hở và bóp cò. Đoàn ! Viên đạn bay ghim đúng vào cổ tay ông già. Khẩu súng máy rớt xuống sàn kêu một tiếng khô khan. Nhân viên Cảnh sát đang tông cửa tiến vào. Họ gặp khó khăn trong nửa phút vì ổ khóa quá chắc. Bọn gian bên trong nhốn nháo. Quách Tràng toan nhặt khẩu súng lên nhưng Phong đã quát rất lớn bằng tiếng Tàu :

- Sờ đến súng là chết.

Chàng dọa, bắn phớt qua tóc hăn. Hăn lùi lại ngã bệt ngồi bất động trên mặt đất. Viên đạn thứ hai của Phong ghim vào vách ván sâu hoắm. Năm tên và ông già Tàu lần lượt bị còng tay dẫn ra xe về Ty Cảnh sát. Ông Cò đã phải dùng súng bắn bể ổ khóa cửa kho. Phong chạy xe như bay biến đến hương lộ... thăm Hưng. Chàng đã rõ rằng Hưng chỉ vì vô tình bị lợi dụng cung cấp tin tức cho bọn gian còn thực ra Hưng vô tội. Đang lái xe hết tốc lực Phong chợt nhớ ra : - Đầu óc ta mau quên quá. Sao ban nãy ta không nhắc ông Cò về việc bảo vệ sinh mạng cho Hưng. Hưng cũng ở trong nhà ấy có thể bị coi là cùng bọn với thằng Coóng. Ông Cò cũng đang dùng xe Jeep đi theo Phong. Xe của Phong không có máy vô tuyến nên chàng chạy chậm lại, đợi xe Jeep vượt ngang qua. Ngay khi hai xe chạy song đôi, Phong nói lớn :

- Ông Cò nhớ bảo nhân viên bao vây chú ý đến Hưng nhé. Anh ta vô can trong vụ này.
- Anh yên chí. Ông Cò đáp.

10 phút sau xe Cảnh sát đỗ trước ngay cửa nhà Hưng. Bên trong sao vẫn im lìm. Đèn tắt tối thui. Ông Cò nóng nảy :

- Nhân viên của tôi ? Trời ơi !

- Ông đừng nóng. Chắc là có gì lạ một chút mà thôi. Phong rút súng lục cầm tay lao vào trong nhà. Đèn pin cực mạnh trên tay Phong rọi một vùng ánh sáng chói chan vào nhà. Đồ đạc nguyên vẹn. Một khoảng đất bị đào tung lên. Phong cúi xuống quan sát kỹ. Một vật gì óng ánh sáng, Phong nhận ra là tượng Phật bằng vàng : Kho tàng đã bị lấy đi mất rồi. Ông Cò bảo :

- Sao lạ thế này tại chúng biến đi đâu ? Phong lăm lăm đi tới ngõ sau. Chàng thở dài nhìn theo bóng trăng soi tràn ngập bãi cỏ rộng :

- Chúng tẩu thoát mất rồi. Ông Cò có biết sao không ? Thằng Coóng quả là tay thủ đoạn. Tôi đoán là nhân viên của ta sơ xuất thế nào đó, chúng đã phục sẵn quanh đây - tôi biết chúng luôn luôn phái người canh chừng Hưng - hạ gục.

Ông Cò có để ý đến giọng nói của nhân viên trả lời máy vô tuyến không ?

- Lúc ấy vội quá. Anh để tôi nghĩ lại... đúng rồi tiếng nói hơi lạ... anh ta trả lời tôi rất ngắn ngủi, đoạn

cuối lại thêm là đã báo cho cảnh sát địa phương rồi. Tôi yên trí, ai ngờ... Phong cũng phải thán phục bọn gian :

- Thăng Coóng là tay quyền biến lắm. Thế này là hai năm rở mười. Bọn gian phi đã dùng máy vô tuyến của Cảnh Sát để gọi cho ông giả dạng nhân viên công lực đấy. Cho đến bây giờ sở Cảnh sát địa phương vẫn chưa biết gì cả. Lúc chiều chúng ta cũng không muốn tiết lộ việc ấy sớm quá vì lý do bảo mật.

- Mình làm sao đuổi theo chúng bây giờ ? Còn em Minh nữa ? Hưng ở đâu mà cũng mất dạng ? Anh có cần thêm nhân viên cảnh sát nữa để tôi gọi liên lạc với Sở Địa Phương.

- Cám ơn ông. Giờ này đã khuya lắm rồi. Quá giới nghiêm. Vậy chúng di chuyển bằng đường thủy. Phong quả quyết như đinh đóng cột.

- Tại sao ? Anh nói mau lên cho tôi làm việc.

Phong như trêu tức sự lo lắng và giận dữ của ông Cò. Chàng chậm rãi : - Thưa ông, chúng mang nặng, cả một rương vàng bạc hay có thể nhiều rương là khác, tất không thể khuân bộ được. Nếu đi bằng xe hơi ắt bị chặn xét và sa lưới ngay. Phương pháp trốn thoát an toàn nhất là lén chở vàng bạc xuống thuyền nhỏ chèo đi sát bờ. Tuy rằng vẫn nguy hiểm nhưng đỡ hơn đường bộ nhiều. Tôi đã để ý là phía sau căn nhà này là một bãi cỏ rồi dẫn đến một con rạch. Chúng có thể thừa thông minh để đánh cắp một con thuyền nhỏ nào đó và ra đi... vĩnh viễn.

Phong tiếp :

- Xin ông liên lạc dùm với sở Cảnh Sát để gặp ông chủ hãng chuyên chở Mạnh Tư.

- Để làm gì ?

- Tôi đoán tên Coóng có thể liên lạc với Chu Quốc để hy vọng sẽ được một tàu nhỏ hay xuồng máy ra đón khi trời vừa sáng. Tôi định sẽ dùng ngay gậy ông đập lưng ông. Chúng ta sẽ không để cho Coóng thất vọng. Ông Cò cười tươi :

- Nghĩa là tàu của hãng Mạnh Tư đón hẳn như dự định và ta sẽ... còng đầu ba tên khốn kiếp ấy ngay trên tàu.

- Phải.

Phong quan sát chung quanh một lúc lâu nữa rồi chàng bảo :

- Tôi chỉ lạ là em Quân sao biến dạng.

Những nhân viên Cảnh sát đã tìm ra được Hưng và các người bố trí lúc chiều bị đánh gục bằng báng súng và bị trói như khúc giò, nhét giẻ vào miệng thật chặt. Họ bị thương khá nặng. Phong chỉ hỏi sơ qua rồi để xe Hồng Thập Tự chở họ đi nhà thương ngay. Cả khu đèn đuốc sáng trưng. Bóng những nhân viên Cảnh sát ra vào rầm rập.

Phong gật gù :

- Tên Coóng ở trên thuyền ắt đang cười ta bất tài. Nhưng rồi chính nó sẽ nhận ra là nó bại trận sau cùng.

Tiếng máy vô tuyến của ông Cò rè rè nổi lên. 10 phút sau ông xoa tay đắc ý :

- Nhân viên của tôi đã bắt được luồng sóng điện cầu cứu Chu Quốc của Coóng. Họ đã ép buộc Chu Quốc trả lời đúng theo kế hoạch của ta mới vạch ra.

- Nhân viên của ông có rành tiếng Tàu không ?

Phong lo lắng hỏi. Ông Cò cười xòa :

- Anh yên chí. Chính anh nhân viên đó... là người Tàu mà. Chu Quốc không thể báo hiệu cho Coóng bằng bất cứ mật khẩu nào trước áp lực của mũi súng và nhân viên chuyên nghiệp về mật khẩu.

- Ông chu đáo quá.

Phong thành thật khen ngợi. Và chàng nói :

- Ông còn dấu tôi một điều. Quân bị bắt làm con tin trên ghe. Coóng sẽ làm thịt thẳng nhỏ nếu chúng ta không khéo léo.

Ông Cò ngạc nhiên sửng người :

- Sao anh biết hay vậy ? Quả thật anh trách là oan cho tôi, tôi chưa kịp nói.

Phong dùng đĩnh :

- Đó là lý do khiến tôi không bảo ông đuổi theo ghe của Coóng, dù rằng hẳn... chèo tay và mới đi trước chúng ta độ 10 phút.

Ông Cò đồng ý :

- Chó cùng cắn quẩn. Nếu Coóng biết ta đuổi theo mà làm liều thì nguy hiểm lắm.

Phong vội vã ra xe hơi. Ông Cò hỏi, chàng chỉ đáp :

- Tôi vào nhà thương để xin lỗi và an ủi Hưng.

Chiếc xe vọt đi trong bóng đêm. Khi đi ngang ông Cò, Phong nói với lại :

- Ông Cò có thể về nghỉ và ngủ ngon đến 5 giờ sáng. Và đến thăm toàn thể bọn gian vào sáng mai.

Đoạn Kết

Phong, Minh, Sang và Quân họp mặt ở biệt thự Cao-Duyên-Sang. Ông già ba Sang, anh Cao, chị Duyên và anh Hưng, bạn của Duyên đều có mặt đầy đủ. Minh đã khỏi hẳn vết thương ở đầu. Chị Duyên đã đùa :

- Minh và Quân có thể làm em nghề nghiệp của chú Phong.
- Chị gọi anh Phong bằng chú vậy chúng em chị kêu bằng gì ?

Duyên đờ người trước câu hỏi lắc léo của thằng Minh. Nhất thời cô trả lời không xuôi. Cô biết mình hớ. Sang nói theo :

- Em là bạn của Minh nghe chị.

Phong xen vào "hóa giải" đòn độc của hai thằng bé :

- Thì chị Duyên sẽ kêu Minh và Sang bằng... em.

Quân tán thành :

- Em sẽ mãi mãi là em của chị.

Minh và Sang cụt hứng. Phong phải bảo :

- Thua keo này bày keo khác các em ạ.

Thật là mồm miệng nhà thám tử... chuyên môn đổ dầu vào lửa cháy. Minh toan tìm lời trả đũa thì Phong lãng ra :

- Quân kể cho anh nghe em bị bắt dưới thuyền chở đi thế nào.
- Bọn chúng lợi hại lắm anh ạ. Em đang đứng nói chuyện với một ông Cảnh Sát cho qua thời giờ thì bị đánh lén. Em chưa gục hẳn vì nhờ lúc trước có tập võ. Tên Coóng liền bồi thêm một cú lên gối vào chấn thủy. Em mê đi. Lúc tỉnh dậy em nhìn thấy sao đêm soi vằng vặc trên bầu trời đen thẫm. Em đang nằm trên một tấm ván bồng bênh trên sóng nước... Phong khen :

- Em vừa là thám tử lại có tài văn chương nữa.

Quân hơi đỏ má. Phong tiếp :

- Sao em ngừng lại ? Kể tiếp đi chứ. Em nên... để ý đến những lời khen nhiều hơn lời chê...

Thấy Phong nói chuyện ngược đời, Duyên xen vào hỏi :

- Chú nói gì lạ quá...
- Vì lời khen dễ làm mình sung sướng hơn lời chê hay tạo ra cho tâm hồn những thắc mắc. Sống ở đời người ta cần hạnh phúc, sung sướng nào ai thích thắc mắc bao giờ.
- Chú không cần sửa mình để tiến bộ hơn hay sao ?

Phong ranh mãnh :

- Chú từ nhỏ đến giờ vẫn chứng nào tật nấy chẳng sửa được tí nào. Thí dụ như bệnh chủ quan và... tự

kiêu chẳng hạn. Còn Duyên thì sao ?

Cao nói hốt :

- Con nhỏ này giống chú như đúc. Chú cháu... thông thường vẫn không khác nhau bao nhiêu.

Duyên đỏ mặt, cô bảo :

- Anh Cao cũng là cháu chú Phong đấy nhé. Đừng ngại em.

Ông già cười bảo Phong :

- Đấy anh xem. Anh em một nhà mà luôn luôn như thế đấy.

Phong dễ dàng :

- Có thể mới vui chứ. Như đôi bạn thân Quân và Sang trước mắt anh đây hợp nhau là ở điểm... luôn luôn bất đồng ý kiến.

Ông già nói :

- Ông Lý Tường Phát bây giờ thích anh lắm. Ông ta bảo nhờ anh cố động dùm mà ông bán thêm được lời cả triệu bạc tháng này. Ông ta muốn mượn anh làm nhân viên giao dịch chiêu hàng nếu lúc nào anh chán nghề thám tử.

Phong đùa :

- Ông ta có chia cho tôi huê hồng lần này không ?

Ông già trợn mắt :

- Có chứ. 20 phần trăm nghĩa là anh được chia chừng ba trăm ngàn.

- Hân hạnh cho tôi quá. Giao tài mà nhân nghĩa không tận còn được hưởng của... trời ời.

Quân nói :

- Anh Phong khao tụi em đi chứ. Anh nhờ tụi em công tác lu bù mà.

- Kể công với anh phải không ? Được rồi. Nếu một em nào trả lời được câu hỏi của anh thì anh trả công, cả vốn lẫn lời.

- Anh hỏi đi.

- Đố các em chớ hồn người chết có hiện về giúp tụi thằng Coóng và Chu Quốc tìm ra chỗ dấu kho tàng thật không ?

Minh nhanh nhẩu :

- Thì chắc chắn là thật rồi còn gì. Lúc trước em bài bác ma dữ lắm nhưng bây giờ thì bắt buộc phải tin một điều hiển nhiên trước mắt . Nếu không có hồn ma giúp sao tụi chúng nó đào được những hai rương vàng ngọc đầy nhóc.

Phong lắc đầu :

- Minh hơi hột lắm. Thông thường những điều phô bày ra ngoài chỉ là bức bình phong che dấu những bí ẩn bên trong. Quân và Sang có ý gì không ?

Hai đứa trẻ nhìn nhau cùng lắc đầu ; Phong nhìn Hưng và Cao. Hai anh cũng chịu. Phong hỏi Duyên :

- Duyên nghĩ thế nào ?

Duyên nhú mày suy nghĩ rồi trả lời :

- Duyên nghĩ có lẽ ông già Tàu cho mượn xác để hồn ma nhập vào ấy... biết chỗ chôn dấu vàng thật.

Phong phê bình :

- Duyên nói gần đúng nhưng... đừng nên nhú mày nhiều vì con gái có nét nhăn ở trán sẽ mất đẹp. Thế tại sao ông ta không chỉ chỗ cho Chu Quốc đào lên ? Duyên phải nhớ rằng ông là bác ruột của Chu Quốc, cũng mang họ Chu và hai bác cháu của họ rất tâm đầu ý hợp chẳng kém gì Chu Quốc với Quách Tràng.

- Cháu chịu.

Phong bảo :

- Không phải tại Duyên hay những người khác thiếu thông minh đâu. Mà là thiếu tài liệu để xét đoán và suy luận. Sự việc thực tế xảy ra như sau : -Ông già đó hồi còn nhỏ có được nghe lỏm chuyện cha mẹ bàn với nhau về đôi vòng. Lúc đó ông già mới có 7 tuổi. Trẻ con vô tư, nghe mà không để ý đến lắm về chuyện vàng ngọc chôn dấu ở nhà thờ tổ họ Chu. Truyện đó chìm vào tiềm thức rồi đến vô thức...

- Tại sao cha mẹ ông ta biết chỗ lại không đào lên ? Duyên hỏi.

- Vì người chết bao giờ cũng được tôn trọng và nể vì, nhất là với những người Trung Hoa nệ cổ. Ông tổ họ Chu đã không muốn cho con cháu tiêu xài ngay của cải, khi chiếc vòng chưa đổi sang màu đỏ máu thì con cháu cũng không dám trái ý.

Phong nhấp một ngụm nước trà thấm giọng :

- Cha ông già chính là người họ Chu nằm lạnh và đói gần chết ở cửa nhà ông nội của Duyên và Sang. Người mẹ và ông già lưu lạc, cuối cùng đến trú ngụ ở gần nhà thờ tổ họ Chu. Rồi bà ta chết. Với sự tin tưởng tuyệt đối và khung cảnh... có vẻ thiêng liêng của buổi lễ cầu hồn Thần Nữ giữ kho tàng, ông già Tàu có cảm giác như là một người khác, thoát hồn khỏi xác trở về sống cuộc đời dĩ vãng. Và ông ta gặp lại những điều đã bị vùi quá sâu xuống vô thức, vùi sâu đến mức không thể hiện lên ngay cả trong những giấc mộng. Ông ta cứ tưởng mình là Thần Nữ, người duy nhất biết chỗ giấu kho tàng và nói ra sự thật... rất ít người biết rõ.

Minh không chịu :

- Còn giọng ông ta lúc đó sao rõ ràng em nghe giống giọng đàn bà, lạnh lạnh cao vút ?

- Có gì khó hiểu đâu. Một khi sự tin tưởng tuyệt đối mạnh đến mức đào ra được những điều thuộc về vô thức thì cũng giúp người ta biến đổi tạm thời giọng nói khác lạ trong vài chục giây đồng hồ. Vì ông ta như mê đi, như trở thành một con người khác - Thần Nữ - lúc đó nên giọng nói của ông sẽ khá giống tiếng nói của... Thần Nữ, một người thuộc phái yếu. Duyên thán phục :

- Chú Phong giỏi quá. Chú nói như một bác sĩ phân tâm học.

Ông già xen lời :

- Thế con không biết là chính chú Phong đã tốt nghiệp Đại Học Y Khoa về Phân tâm học hay sao ?

Anh Cao lạ lùng :

- Thế sao chú không hành nghề Bác Sĩ ?

- Làm thám tử thích hơn Cao ạ. Chú muốn là người khám phá và tận diệt tội ác hơn là có tham vọng xoa

dịu những khổ đau của người bệnh. Đó là tùy theo ý riêng mỗi người.

Minh, Quân và Sang nghe chuyện Phong đứng đắn quá cảm thấy hơi chán. Sang bắt đầu gây với Quân trước :

- Mà y dờ ẹt. Thám tử mà bị đánh gục và bắt theo làm con tin. Thế mà mấy hôm trước thằng Minh khen mà y đáo để.

Quân cười hỏi móc :

- Thế đứa nào không dám đi taxi về nhà một mình phải nhờ tao với thằng Minh làm hộ tống viên ?

- Cạn vệ chứ. Sang cãi lại tuy đã đuối lý. Không phải tao sợ gì cả mà là có... oai thế bẩm sinh, tả phù hữu bật luôn luôn mà.

Phong vui vẻ bảo ông già :

- Đôi bạn của chúng ta lại bắt đầu "thân thiện" nữa rồi.

Viết xong ngày 10-10-1972

XUÂN QUANG